

PSIHOLOGIE REVOLUTIONARA

Samael Aun Weor

CAPITOLUL 1

Nivelul Fiintei

Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptam? Pentru ce traim? De ce traim?...

În mod incontestabil, bietul "Animal Intelectual" în mod gresit numit om, nu numai ca nu stie, ci pe deasupra nici macar nu stie ca nu stie...

Cea mai rea dintre toate este situatia atât de dificila si atât de ciudata în care ne aflam, ignoram secretul tuturor tragediilor noastre si cu toate acestea suntem convinsi de faptul ca stim totul...

Duceti un "Mamifer Rational", o persoana din cele care în viata își închipuie ca sunt influente, în mijlocul desertului Sahara, lasati-o acolo, departe de orice oaza, si observati dintr-o aeronava tot ce se întâmpla...

Faptele vor vorbi de la sine; "Umanoidul Intelectual", cu toate ca își închipuie ca este puternic si se crede un om si jumătate, în fond, se dovedeste înspaimântator de slab...

"Animalul Rational" este prost suta la suta; gândeste despre el însusi cele mai bune lucruri; crede ca se poate dezvolta minunat prin intermediul Gradinitei, Manualelor de Bune Maniere, al Scolilor Primare, al Liceelor, al Bacalaureatului, al Universitatii, al bunul prestigiu al lui taticu', etc., etc., etc.

Din nenorocire, în spatele atâtor studii si bune-cuviinte, titluri si bani, stiind bine ca orice durere de stomac ne întristeaza si ca, în fond, continuam sa fim nefericiti si mizerabili...

Ajunge sa citim Istoria Universala pentru a sti ca suntem aceiasi barbari din stravechime, si ca, în loc sa devenim mai buni, am devenit mai rai...

Acest secol XX, cu toata spectaculozitatea sa, razboaie, prostitutie, sodomie mondiala, degenerare sexuala, droguri, alcool, cruzime exorbitanta, perversitate extrema, monstruozitate, etc.,etc.,etc. este oglinda în care trebuie sa ne privim; nu exista deci un motiv temeinic pentru a ne fali ca am ajuns la o etapa superioara de dezvoltare...

A gândi ca timpul înseamna progres este absurd, din pacate "ignorantii cultivati" continua îmbuteliati în "Dogma Evolutiei"...

În toate paginile sumbre ale "Negrei Istoriei", gasim întotdeauna aceleasi îngrozitoare cruzimi, ambitii, razboaie, etc...

Totusi, contemporanii nostri "Super-Civilizati" înca sunt convinsi de faptul ca razboiul

este ceva secundar, un accident trecator ce nu are nimic de-a face cu atât de mult trâmbitata lor "Civilizatie moderna".

Bineînțeles, ceea ce conteaza este modul de a fi al fiecărei persoane; unii subiecti vor fi betivi, alții abstinenti, aceia cinstiti și astialalti nerusinati; în viata exista de toate...

Masa este suma indivizilor; ceea ce este individul, este și masa, este și Guvernul, etc...

Masa este deci, extensia individului; nu este posibila transformarea maselor, a popoarelor, daca individul, daca fiecare persoana, nu se transforma...

Nimeni nu poate nega ca exista diferite niveluri sociale; exista oameni de Biserica și de bordel; oameni de comert și oameni de la tara etc...

Tot asa exista diferite Niveluri ale Fiintei. Ceea ce suntem în interior, splendizi sau meschini, generosi sau zgârciti, violenti sau linistiti, casti sau desfrânati, atrage diferitele circumstante ale vietii...

Un desfrânat va atrage întotdeauna scene, drame și chiar tragedii de lascivitate în care se va vedea implicat...

Un betiv va trage betivii și se va afla mereu prin baruri și cârciumi, acest lucru este evident...

Ce va atrage camatarul, egoistul? Câte probleme, închisori, nenorociri?

Totusi lumea plina de durere, obosita de a mai suferi, vrea sa se schimbe, sa întoarca pagina istoriei sale...

Bietii oameni! Vor sa se schimbe și nu știu cum; nu cunosc procedeul; se gasesc într-o situatie fara iesire...

Ceea ce li s-a întâmplat ieri, li se întâmpla azi și li se va întâmpla mâine; repeta mereu aceleasi greseli și nu învata lectiile vietii nici cu lovituri de tun.

Toate lucrurile se repeta în propria lor viata; spun aceleasi lucruri, faca aceleasi lucruri, se plâng, de aceleasi lucruri...

Aceasta repetitie plictisitoare de drame, comedii și tragedii, va continua atâta timp cât caram în interiorul nostru elementele nedorite ale Mâniei, Lacomiei, Desfrâului, Invidiei, Orgoliului, Lenei, Gurmandismului, etc., etc...

Care este nivelul nostru moral?, sau mai bine am spune: care este "Nivelul nostru al Fiintei"?

Atâta timp cât "Nivelul Fiintei" nu se schimba radical, repetarea tuturor mizeriilor, scenelor, nenorocirilor și necazurilor noastre va continua...

Toate lucrurile, toate circumstantele care se petrec în exteriorul nostru, pe scena acestei lumi, sunt exclusiv reflectarea a ceea ce purtam la nivel interior.

Pe buna dreptate putem afirma solemn ca "exteriorul este reflectarea interiorului".

Când cineva se schimba sa nivel interior si acea schimbare este radicala, exteriorul, circumstantele, viata, se schimba deopotriva.

Am observat în aceste timpuri, (anul 1974), un grup de persoane care au invadat un teren strain. Aici în Mexic astfel de persoane primesc curiosul calificativ de "PARASUTISTI". Sunt vecini ai cartierului rural CHURUBUSCO, se afla foarte aproape de casa mea, motiv pentru care i-am putut studia îndeaproape...

A fi saraci niciodata nu poate fi un delict, însa ceea ce este grav nu consta în aceasta, ci în "Nivelul lor al Fiintei"...

Zilnic, se bat între ei, se îmbata, se insulta reciproc, se transforma în asasini ai propriilor lor tovarasi de nenorocire, traiesc desigur în colibe infecte, în care, în locul iubirii domneste ura...

De multe ori m-am gândit ca daca oricare subiect dintre aceia, ar elimina din interiorul sau ura, mânia, desfrâul, betia, bârfa, cruzimea, egoismul, calomnia, invidia, amorul propriu, orgoliul, etc.,etc.,etc., ar placea altor persoane, s-ar asocia prin simpla Lege a Afinitatilor Psihologice cu oameni mai rafinati, mai spirituali; acele noi relatii ar fi definitive pentru o schimbare economica si sociala...

Acesta ar fi sistemul care i-ar permite acelu subiect, sa abandoneze "cocina", "cloaca mizerabila"...

Asadar, daca într-adevar vrem o schimbare radicala, ceea ce trebuie sa înțelegem mai întâi este ca fiecare dintre noi (fie ca este alb sau negru, galben sau aramiu, ignorant sau erudit), se afla la un anumit "Nivel al Fiintei".

Care este "Nivelul nostru al Fiintei"? Voi ati reflectat vreodata asupra acestui lucru? Nu ar fi posibil sa trecem la alt nivel daca ignoram starea în care ne gasim.

CAPITOLUL 2

Scara Minunata

Trebuie sa aspiram la o schimbare adevarata, sa iesim din aceasta rutina plictisitoare, din aceasta viata exclusiv mecanicista, obositoare...

Ceea ce trebuie sa înțelegem mai întâi cu deplina claritate, este ca fiecare dintre noi, fie ca este burghez sau proletar, înstărit sau din clasa mijlocie, bogat sau sarac, se gaseste, într-adevar, la un oarecare Nivel al Fiintei...

"Nivelul Fiintei" betivului este diferit de cel al abstinentulu si cel al prostituatei este foarte diferit de cel al fecioarei. Ceea ce spunem aici este incontestabil, indiscutabil...

Ajungând la aceasta parte a capitolului nostru, nu ne costa nimic daca ne imaginam o

scara cu foarte multe trepte, care se întinde de jos în sus, vertical...

Incontestabil, pe una dintre aceste trepte ne aflam noi; pe treptele de dedesubt vor fi oameni mai rai decât noi; pe treptele de deasupra se vor gasi persoane mai bune decât noi...

Pe aceasta Verticala extraordinara, pe aceasta scara minunata, este clar ca putem întâlni toate Nivelurile Fiintei... fiecare persoana este diferita si acest lucru nimeni nu-l poate combate...

Fara îndoiala, nu vorbim acum de fizionomii frumoase sau urâte, si nici nu este vorba de o problema de vârstă. Exista oameni tineri si în vârstă, batrâni care sunt pe punctul de a muri si copii nou-nascuti...

Problema timpului si a anilor, faptul de a ne naste, a creste, a ne dezvolta, a ne casatori, a ne reproduce, a îmbatrâni si a muri, apartine exclusiv Orizontalei...

Pe „Scara Minunata”, pe Verticala, conceptul de timp nu-si are locul. Pe treptele acelei scari putem gasi doar „Niveluri ale Fiintei”...

Speranta mecanica a oamenilor nu serveste la nimic; ei cred ca odata cu timpul lucrurile se vor îmbunatatii; asa gândeau si mosii si strămosii nostri; faptele ne-au demonstrat exact contrariu...

„Nivelul Fiintei” e ceea ce conteaza, iar acesta este Vertical; ne gasim pe o treapta, dar putem urca pe o alta treapta...

„Scara Minunata” de care vorbim si care se refera la diferitele „Niveluri ale Fiintei”, cu siguranta nu are nimic de-a face cu timpul liniar...

Un „Nivel al Fiintei” mai înalt se afla imediat deasupra noastra, clipa de clipa...

Nu se afla în nici un viitor orizontal îndepartat, ci aici si acum; înauntrul nostru însine; pe Verticala...

Este evident, si oricine poate sa înțeleaga, ca cele doua linii –Orizontala si Verticala– se gasesc moment de moment în interiorul nostru Psihologic si formeaza o Cruce...

Personalitatea se dezvolta si se desfasoara pe linia Orizontala a vietii. Se naste si moare în cadrul timpului sau liniar; este pieritoare; nu exista nici un viitor pentru personalitatea mortului; nu este Fiinta...

Nivelurile Fiintei; Fiinta însasi, nu apartine timpului, nu are nimic de-a face cu linia Orizontala; se gaseste înauntrul nostru însine. Acum, pe Verticala...

S-ar dovedi evident absurd sa cautam propria noastra Fiinta în afara noastra însine...

Nu e de prisos sa stabilim ca si corolar urmatoarele: titluri, grade, avansari etc., în lumea fizica exterioara, în nici un caz nu ar da nastere unei exaltari autentice, unei reevaluari a Fiintei, unei treceri pe o treapta superioara în „Nivelurile Fiintei”...

CAPITOLUL 3

Razvratire Psihologica

Nu strica sa amintim cititorilor nostri ca exista un punct matematic înauntrul nostru însine...

Incontestabil, un asemenea punct, niciodata nu se afla în trecut si nici în viitor...

Cine vrea sa descopere acel punct misterios, trebuie sa-l caute aici si acum, înauntrul sau însusi, exact în aceasta clipa, nici o secunda mai devreme, nici o secunda mai târziu...

Cele doua grinzi Verticala si Orizontala ale Sfintei Cruci, se întâlnesc în acel punct...

Ne aflam, deci, clipa de clipa, în fata a doua Drumuri: cel Orizontal si cel Vertical...

Este evident ca cel Orizontal este foarte „ridicol”, pe el merg „Vicente si toata multimea”, „Villegas si toti cei care ajung”, „Don Raimundo si toata lumea”...

Este clar ca cel Vertical este diferit; este drumul razvratitilor inteligenti, cel al Revolutionarilor...

Când o persoana își aminteste de ea însasi, când lucreaza asupra sa însasi, când nu se identifica cu toate problemele si amaraciunile vietii, de fapt, merge pe Calea Verticala...

Desigur, niciodata nu se dovedeste a fi o sarcina usoara faptul de a elimina emotiile negative; de a pierde orice identificare cu propriul nostru lux; probleme de tot felul, afaceri, datorii, plata de polite, ipoteci, facturi de telefon, apa, lumina etc. etc. etc...

Somerii, aceia care dintr-un motiv sau altul si-au pierdut slujba, serviciul, sufera desigur din cauza lipsei de bani, si este cumplit de dificil pentru ei sa-si uite situatia, sa nu se preocupe si sa nici nu se identifice cu propria lor problema.

Cei ce sufera, cei care plâng, aceia care au fost victime ale vreunei tradari, ale unei nedreptati în viata: ale unei nerecunostinte, ale unei calomnii sau ale vreunei înselaciuni, întradevar uita de ei însisi, de Fiinta lor Reala intima, se identifica complet cu tragedia lor morala...

Munca asupra sinelui însusi este caracteristica fundamentala a Drumului Vertical.

Nimeni nu ar putea calca pe Calea Marii Razvratiri daca niciodata nu munceste asupra lui însusi...

Munca la care ne referim este de tip Psihologic; se ocupa de o anumita transformare a momentului prezent în care ne gasim. Trebuie sa învatam sa traим clipa de clipa...

De exemplu, o persoana care este disperata din cauza unei probleme sentimentale, economice sau politice, în mod evident a uitat de ea însasi...

Daca acea persoana se opreste o clipa, daca observa situatia si încearca sa-si aminteasca

de ea însasi si apoi se straduieste sa înțeleaga sensul atitudinii sale...

Daca reflecteaza putin, daca se gândeste ca totul trece, ca viata este iluzorie, vremelnica si ca moartea reduce la cenusa toate zadarniciile lumii...

Daca înțelege ca problema sa, în fond, nu este decât un „Foc de paie”, o flacaraie care se stinge curând, va vedea imediat cu surprindere ca totul s-a schimbat...

Sa transformi reactii mecanice este posibil prin intermediul confruntarii logice si al AutoReflectiei Intime a Fiintei...

Este evident ca lumea reactioneaza mecanic în fata diverselor circumstante ale vietii...

Bietii oameni!, de obicei devin victime. Când cineva îi fleteaza, surâd; când îi umilesc, sufera.

Insulta daca sunt insultati; ranesc daca sunt raniti; niciodata nu sunt liberi; semenii lor au puterea de a-i duce de la bucurie la tristete, de la speranta la disperare.

Fiecare dintre aceste persoane care merg pe Drumul Orizontal, se aseamana cu un instrument muzical la care fiecare dintre semenii sai cânta ce are chef...

Cine învata sa transforme relatiile mecanice, de fapt, intra pe „Drumul Vertical”...

Aceasta reprezinta o schimbare fundamentala în „Nivelul Fiintei”, rezultat extraordinar al „Razvratirii Psihologice”...

CAPITOLUL 4

Esenta

Ceea ce-l face frumos si adorabil pe orice copil nou nascut este Esenta sa; aceasta constituie în ea însasi adevarata lui realitate...

Cresterea normala a Esentei în orice creatura este, cu siguranta, foarte mica, incipienta...

Corpul uman creste si se dezvoltă în acord cu legile biologice ale speciei; cu toate acestea, asemenea posibilitati rezulta a fi, prin ele însele, foarte limitate pentru Esenta...

Incontestabil, Esenta poate creste prin ea însasi, fara ajutor, doar într-o foarte mica masura...

Vorbind sincer si fara ocolisuri, vom spune ca dezvoltarea spontana si naturala a Esentei este posibila numai pe durata primilor trei, patru si cinci ani, adica, în prima etapa a vietii...

Lumea crede ca dezvoltarea si cresterea Esentei se realizeaza întotdeauna în mod continuu, în acord cu mecanica Evolutiei, însa Gnosticismul Universal arata în mod clar

ca aceasta nu se întâmpla astfel...

Cu scopul ca Esenta sa creasca mai mult, trebuie sa se întâmple ceva foarte special, trebuie sa se realizeze ceva nou...

Vreau sa ma refer, în mod accentuat, la munca asupra sinelui însusi. Dezvoltarea Esentei este posibila numai pe baza de munci constiente si suferinte voluntare...

Este necesar sa înțelegem ca aceste munci nu se refera la chestiuni de profesie, banci, tâmplarie, zidarie, reparare de linii ferate sau probleme de birou...

Aceasta munca este pentru orice persoana care si-a dezvoltat personalitatea; este vorba de ceva Psihologic...

Noi toti stim ca avem în interiorul nostru însine ceea ce se numeste EGO, EU, EU ÎNSUSI, SINE ÎNSUSI...

Din nefericire, Esenta se afla înbuteliata, cufundata în EGO si acest lucru este lamentabil...

A dizolva EUL Psihologic, a dezintegra elementele sale nedorite, este urgent, presant, de neamânat... Acesta este sensul muncii asupra sinelui însusi...

Niciodata nu am putea elibera Esenta fara a dezintegra în prealabil EUL Psihologic...

În Esenta se afla Religia, BUDDHA, Înțelepciunea, particulele de durere ale Tatalui nostru care este în Ceruri si toate datele de care avem nevoie pentru AUTO-REALIZAREA INTIMA A FIINTEI...

Nimeni nu ar putea anihila EUL Psihologic fara a elimina în prealabil elementele inumane pe care le purtam în interior...

Avem nevoie sa reducem la cenusa cruzimea monstruoasa a acestor vremuri; invidia care, din nefericire, a ajuns sa se transforme în resortul secret al actiunii; lacomia insuportabila care a facut viata atât de amara; dezgustatoarea bârfa; calomnia care produce atât de multe tragedii; betiile, mizerabilul desfrâu care este atât de urât etc. etc. etc...

Pe masura ce toate aceste abjectii sunt reduse la praf cosmic, Esenta, pe lângă faptul ca se va emancipa, va creste si se va dezvolta în mod armonios...

Indiscutabil, când EUL Psihologic a murit, Esenta stralucește în noi...

Esenta libera ne confera frumusete intima; din aceasta frumusete emana fericirea deplina si adevarata Iubire...

Esenta posedă multiple simturi de perfectiune si extraordinare puteri naturale...

Când „Murim în Noi Însine”, când dizolvam EUL Psihologic, ne bucuram de pretioasele simturi si puteri ale Esentei...

CAPITOLUL 5

A Se Acuza pe Sine Însusi

Esenta pe care fiecare dintre noi o poarta în interiorul sau, vine de sus, din Cer, de la stele...

Incontestabil, Esenta minunata provine de la nota „LA” (Calea Lactee, Galaxia în care traim).

Pretioasa Esenta trece prin nota „SOL” (Soarele) si apoi prin nota „FA” (Zona Planetara), intra în aceasta lume si patrunde în propriul nostru interior.

Parintii nostri au creat corpul potrivit pentru a primi aceasta Esenta care vine de la Stele...

Lucrând intens asupra noastra însine si sacrificându-ne pentru semenii nostri, ne vom întoarce victoriosi în sânul profund al Uraniei...

Noi traim în aceasta lume pentru un oarecare motiv, pentru ceva, pentru un anumit factor special...

Evident, în noi exista multe lucruri pe care trebuie sa le vedem, sa le studiem si sa le înțelegem, daca într-adevar aspiram sa stim ceva despre noi însine, despre propria noastra viata...

Tragica este existenta aceluia care moare fara sa fi cunoscut motivul vietii sale...

Fiecare dintre noi trebuie sa descopere de unul singur rostul propriei sale vietii, ceea ce îl mentine prizonier în temnita durerii...

În mod evident, exista în fiecare dintre noi ceva ce ne amarâste viata si împotriva caruia trebuie sa luptam cu hotarâre...

Nu este absolut necesar sa continuam traînd în nenorocire, este urgent sa reducem la praf cosmic ceea ce ne face atât de slabi si de nefericiti.

Nu ne serveste la nimic sa ne înfumuram cu titluri, onoruri, diplome, bani, rationalism subiectiv inutil, virtuti învechite etc., etc., etc.

Nu trebuie sa uitam niciodata ca ipocrizia si vanitatile prostesti ale falsei personalitati, fac din noi oameni neîndemânatici, demodati, retardatari, reactionari, incapabili de a vedea noul...

Moartea are multe semnificatii, atât pozitive cât si negative. Sa luam în considerare acea magnifica observatie a „Marelui KABIR Iisus Cristosul”: „Fie ca mortii sa-si îngroape mortii.”

Multi oameni, cu toate ca traiesc, sunt de fapt morti pentru orice posibila munca asupra lor însisi, si, în consecinta, pentru orice transformare intima.

Sunt persoane îmbuteliate în dogmele și credințele lor; oameni pietrificali în amintirile zilelor de mult trecute; indivizi plini de prejudecăți ancestrale, persoane sclave a „ceea ce va spune lumea”, înfiorator de caldute, nepasatoare, uneori „pedante”, convinse că dețin adevărul pentru că așa li s-a spus etc. etc. etc...

Acești oameni nu vor să înțeleagă că această lume este un „Gimnaziu Psihologic”, prin intermediul căruia ar fi posibil să anihilăm acea urâtenie tainuită pe care o purtăm cu toții în interior...

Dacă acești biete oameni ar înțelege starea atât de deplorabilă în care se afla, ar tremura de groază...

Însă, astfel de persoane au întotdeauna cea mai bună părere despre ele însele; se laudă cu virtuțile lor, se simt perfecte, binevoitoare, serviabile, nobile, caritabile, inteligente, cred că își îndeplinesc datoriile etc.

Ca școala, viața practică este formidabilă, dar a o lua ca pe un scop în sine este în mod evident absurd.

Cei care iau viața în sine însăși, așa cum se trăiește zilnic, nu au înțeles necesitatea de a lucra asupra lor însși pentru a obține o „Transformare Radicală”.

Din păcate, oamenii trăiesc în mod mecanic, nicicând nu au auzit vorbindu-se ceva despre munca interioară...

Să ne schimbăm este necesar, dar oamenii nu știu cum să se schimbe; suferă mult și nici măcar nu știu de ce suferă...

A avea bani nu este totul. Viața multor persoane bogate se dovedește a fi cu adevărat tragică...

CAPITOLUL 6

Viata

Pe terenul vieții practice descoperim mereu contraste ce uimesc. Oameni înstăriți, cu reședințe minunate și numeroși prieteni, suferă uneori în mod înfiorător...

Proletari umili de la șapă și lopată sau persoane din clasa mijlocie, obișnuiesc să trăiască uneori în deplină fericire. Multi arhimilionari suferă de impotență sexuală și bogate matroane deplâng amar infidelitatea sotilor...

Bogații pamântului par vulturi în colivii de aur, în zilele noastre nu pot trăi fără „gardă personală”...

Oamenii de stat târasc după ei lanțuri, niciodată nu sunt liberi, merg peste tot înconjurați

de oameni înarmati pâna în dinti...

Sa studiem aceasta situatie mai pe îndelete. Avem nevoie sa stim ce este viata. Fiecare este liber sa opineze cum vrea...

Spuna ce-o spune, cu siguranta nimeni nu stie nimic, viata se dovedeste a fi o problema pe care nici unul nu o înțelege...

Când oamenii doresc sa ne povesteasca în mod gratuit istoria vietii lor, citeaza evenimente, nume si prenume, date etc. si simt satisfactie facând relatarile lor...

Acesti bieti oameni ignora faptul ca relatarile lor sunt incomplete, întrucât evenimente si nume si date, sunt doar aspectul extern al filmului, lipseste aspectul intern...

Este urgent sa cunoastem „starile de constiinta”, fiecarei întâmplari îi corespunde o oarecare stare sufletească.

Starile sunt interioare si evenimentele sunt exterioare, întâmplările exterioare nu sunt totul...

Sa se înțeleaga prin stari interioare: bunele sau proastele dispozitii, preocuparile, depresia, superstitia, teama, suspiciunea, mila, autoconsideratia, supraestimarea de sine însusi, stari când ne simțim fericiți, stari de bucurie, etc. etc. etc.

Incontestabil, starile interioare pot corespunde întocmai cu evenimentele exterioare sau sa fie produse de acestea, sau sa nu aiba nici o legatură cu acestea...

În orice caz, starile si evenimentele sunt diferite. Nu întotdeauna întâmplările corespund exact cu stari asemanatoare.

Când s-au întâmplat, evenimente asteptate de mult timp, simteam ca lipsea ceva...

Cu siguranta lipsea starea interioara corespunzătoare care trebuia sa se combine cu evenimentul exterior...

De multe ori evenimentul care nu era asteptat se dovedeste a fi cel care ne-a oferit cele mai bune momente...

CAPITOLUL 7

Starea Interioara

A combina în mod corect starile interioare cu întâmplările exterioare înseamna a sti sa traiesti inteligent...

Orice eveniment trait în mod inteligent cere starea sa interioara corespunzatoare, specifica...

Însa, din nefericire, când oamenii își revizuiesc viața, cred că aceasta, în ea însăși, este constituită exclusiv din evenimente exterioare...

Bietii oameni! se gândesc că dacă o anumită întâmplare nu s-ar fi produs, viața lor ar fi fost mai bună...

Presupun că soarta le-a fost potrivnică și că au pierdut ocazia de a fi fericiți...

Deplâng ceea ce au pierdut, plâng după ceea ce au disprețuit, se vaieta amintindu-și de vechile obstacole și calamități...

Oamenii nu vor să-și dea seama că a vegeta nu înseamnă a trăi și că aptitudinea de a exista în mod conștient depinde exclusiv de calitatea stărilor interioare ale Sufletului...

Desigur, nu are importanță cât de frumoase sunt întâmplările exterioare ale vieții, dacă, în acele momente, nu ne găsim în starea interioară potrivită, cele mai bune evenimente ne pot părea monotone, obositoare sau, pur și simplu, plictisitoare...

O persoană așteaptă cu nerăbdare festivitatea nuntii, este un eveniment, dar s-ar putea întâmpla că, în momentul precis al evenimentului, să fie atât de preocupată încât, de fapt, să nu simtă nici o plăcere pentru acesta și totul să devină la fel de rece și arid ca un protocol...

Experiența ne-a arătat că, nu toate persoanele care asistă la un banchet sau la o petrecere, se bucură cu adevărat...

Nu lipsește nicicând un plictisit la cea mai bună dintre festivitățile publice și piesele cele mai încântătoare îi bucură pe unii și-i fac să plângă pe alții...

Sunt foarte rare persoanele care știu să combine în mod conștient evenimentul extern cu starea internă potrivită...

Este deplorabil că oamenii nu știu să trăiască conștient: plâng când trebuie să râdă și râd când trebuie să plângă...

Controlul este diferit: înțeleptul poate fi vesel, dar niciodată plin de frenezie nebună; trist, dar niciodată disperat și abatut; senin în mijlocul violenței; abstinent în orgii; cast printre desfrânați etc. ...

Persoanele melancolice și pesimiste cred ceea ce este mai rău despre viață și, în mod sincer, nu doresc să trăiască...

Zilnic vedem oameni care nu numai că sunt nefericiți, ci în plus –și ceea ce este mai rău– amarasc și viața celorlalți...

Astfel de oameni nu s-ar schimba nici dacă ar trăi zilnic din sărbătoare în sărbătoare; poarta boala psihologică în interiorul lor... Aceste persoane au stări intime complet perverse...

Totuși, acei indivizi se auto-califică drept corecți, sfinți, virtuosi, nobili, serviabili, martiri etc. etc. etc. ...

Sunt oameni care se auto-considera în mod excesiv; persoane care se iubesc mult pe ele însele...

Indivizi care-si plâng mult de mila si care cauta mereu solutii de evadare pentru a se eschiva de propriile lor responsabilitati...

Astfel de persoane sunt obisnuite cu emotiile inferioare si este clar ca, din acest motiv, creeaza zilnic elemente psihice infraumane.

Evenimentele nefericite, reversurile norocului, mizeria, datoriile, problemele etc., sunt în exclusivitate ale acelor persoane care nu stiu sa traiasca...

Oricine își poate forma o bogata cultura intelectuala, însa sunt putine persoanele care au învatat sa traiasca în mod corect...

Când cineva vrea sa separe evenimentele exterioare de starile interioare ale constiintei, demonstreaza concret incapacitatea sa de a trai în mod demn.

Cei care învata sa combine în mod constient evenimente exterioare si stari interioare merg pe drumul succesului...

CAPITOLUL 8

Stari Gresite

Indiscutabil, în riguroasa observare a Eului Însusi, se dovedeste a fi întotdeauna urgent si de neamânat sa facem o diferentiere logica completa fata de întâmplarile exterioare ale vietii practice si starile intime ale constiintei.

Trebuie sa stim de urgenta unde suntem situati la un moment dat, atât în ceea ce priveste starea intima a Constiintei cât si natura specifica a evenimentului exterior care ni se întâmpla. Viata în sine însasi este o serie de evenimente care se succed în timp si spatiu.

Cineva a spus: „Viata este un lant de martirii pe care omul îl poartă încâlcit în Suflet”. Fiecare este foarte liber sa gândeasca cum vrea; eu cred ca placerilor efemere ale unei clipe trecatoare le urmeaza întotdeauna dezamagirea si amaraciunea...

Fiecare întâmplare își are savoarea caracteristică speciala si starile interioare sunt deopotriva de diferite feluri; acest lucru este indiscutabil, incontestabil...

Desigur, munca interioara asupra noastra însine se refera în mod accentuat la diversele stari psihologice ale Constiintei...

Nimeni nu ar putea nega faptul ca în interiorul nostru caram multe erori si ca exista stari gresite...

Daca chiar vrem sa ne schimbam de-adevaratele, trebuie, cu maxima urgenta si

neîntârziat, sa modificam radical acele stari gresite ale Constiintei...

Modificarea absoluta a starilor gresite produce transformari complete în domeniul vietii practice...

Când o persoana lucreaza serios asupra starilor gresite, evident întâmplarile neplacute ale vietii deja n-o mai pot rani atât de usor...

Spunem ceva ce poate fi înteles doar trăind-o, simtind-o cu adevarat pe terenul însusi al faptelor...

Cine nu lucreaza asupra lui însusi este întotdeauna victima a circumstantelor; este ca o biata luntre pe apele furtunoase ale oceanului...

Evenimentele se schimba neîncetat în multiplele lor combinatii; vin unele după altele în valuri, sunt influente...

Cu siguranta, exista întâmplari bune si rele; unele evenimente vor fi mai bune sau mai rele decât altele...

A modifica anumite evenimente este posibil; faptul de a schimba rezultate, de a modifica situatii etc., este inclus desigur în numarul posibilitatilor.

Totusi, exista situatii de fapt care într-adevar nu pot fi schimbate; în acest ultim caz, trebuie sa fie acceptate în mod constient, chiar daca unele se vor dovedi foarte periculoase si chiar dureroase...

Incontestabil, durerea dispare când nu ne identificam cu problema care s-a prezentat.

Trebuie sa consideram viata ca pe o serie succesiva de stari interioare; o istorie autentica a vietii noastre este formata în special din toate acele stări...

Revizuirent întreaga noastra existenta, putem verifica prin noi însine, în mod direct, ca multe situatii neplacute au fost posibile din cauza starilor interioare gresite...

Alexandru cel Mare, desi a fost întotdeauna temperat prin natura sa, s-a dedat, din orgoliu, la excese care i-a produs moartea...

Francisc I a murit din cauza unui murdar si abominabil adulter de care istoria își aminteste înca foarte bine...

Când Marat a fost asasinat de o calugarita perversa, murea de îngâmfare si de invidie, credea despre el însusi ca este absolut corect...

Doamnele din Parcul Cerbilor indiscutabil au epuizat complet vitalitatea înspaimântatorului fornicator numit Louis al XV-lea.

Multe sunt persoanele care mor din ambitie, mânie sau gelozie, aceasta o stiu prea bine psihologii...

De îndata ce vointa noastra se întareste în mod irevocabil într-o tendinta absurda, ne transformam în candidati pentru cavou sau cimitir...

Othello, din cauza geloziei, a devenit un asasin, iar închisorile sunt pline de înșelati sinceri...

CAPITOLUL 9

Evenimente Personale

Deplina auto-observare intima a Eului Însusi se dovedeste urgenta când încercam sa descoperim stari psihologice gresite.

Incontestabil, starile interioare gresite pot fi corectate prin intermediul unor procedee corecte. Dat fiind faptul ca viata interioara este magnetul care atrage evenimentele exterioare, trebuie, cu maxima urgenta, neîntârziat, sa eliminam din psihicul nostru starile psihologice eronate.

A corecta starile psihologice gresite este indispensabil când vrem sa schimbam, în mod fundamental, natura anumitor evenimente nedorite.

A schimba relatia noastra cu anumite evenimente, este posibil daca eliminam din interiorul nostru anumite stari psihologice absurde.

Situatii exterioare distructive ar putea deveni inofensive si chiar constructive, prin intermediul corectarii inteligente a starilor interioare eronate.

Putem schimba natura evenimentelor neplacute care ni se întâmpla când ne purificam în mod intim.

Cine niciodata nu-si corecteaza starile psihologice absurde, crezându-se foarte puternic, se transforma într-o victima a circumstantelor.

A face ordine în dezordonata noastra casa interioara este vital, când dorim sa schimbam cursul unei existente nefericite.

Oamenii se vaieta de toate, sufera, plâng, protesteaza, ar vrea sa-si schimbe viata, sa iasa din nenorocirea în care se gasesc; din nefericire, nu lucreaza asupra lor însisi.

Oamenii nu vor sa-si dea seama ca viata interioara atrage circumstante exterioare, si ca, daca acestea sunt dureroase, se datoreaza starilor interioare absurde.

Exteriorul este doar reflectarea interiorului, cine se schimba în sinea lui produce o noua ordine a lucrurilor.

Evenimentele exterioare niciodata nu ar fi atât de importante cât modul de a reactiona fata de ele.

Ai ramas senin în fata celui care te-a insultat? Ai primit cu bunavointa manifestarile neplacute ale semenilor tai? În ce fel ai reactionat în fata infidelitatii fiintei iubite? Te-ai

lasat dus de veninul geloziei? Ai ucis? Esti în închisoare?

Spitalele, cimitirele sau cavourile, închisorile sunt pline de sinceri înșelati care au reactionat în mod absurd în fata evenimentelor exterioare.

Cea mai buna arma pe care un om o poate folosi în viata, este o stare Psihologica corecta...

O persoana poate dezarma fiare si demasca tradatori prin intermediul starilor interioare adecvate.

Starile interioare gresite ne transforma în victime neajutorate ale perversitatii umane.

Învatati sa înfruntati situatiile cele mai neplacute ale vietii practice cu o atitudine interioara potrivita...

Nu va identificati cu nici un eveniment; amintiti-va ca totul trece; învatati sa vedeti viata ca pe un film si veti primi beneficiile.

Nu uitati ca întâmplari lipsite de importanta ar putea sa va duca la nenorocire daca nu eliminati din psihicul vostru starile interioare gresite.

Fiecare eveniment exterior are nevoie în mod incontestabil de biletul adecvat, adica, de starea Psihologica precisa.

CAPITOLUL 10

Diferitele Euri

Mamiferul Rational în mod gresit numit om, în realitate nu poseda o individualitate definita.

Incontestabil aceasta lipsa de unitate Psihologica în umanoid este cauza atâtor dificultati si amaraciuni.

Corpul fizic este o unitate completa si functioneaza ca un întreg organic, mai putin când este bolnav.

Dar viata interioara a umanoidului în nici un caz nu este o unitate psihologica.

Cel mai grav lucru din toate acestea – în pofida a ceea ce spun diversele scoli de tip Pseudo-esoteric si Pseudo-ocultist – este absenta organizarii Psihologice în profunzimea însasi a fiecarui subiect.

Cu siguranta, în astfel de conditii, în viata interioara a persoanelor, nu exista o munca armonioasa ca un tot.

Umanoidul, în raport cu starea sa interioara, este o multiplicitate psihologica, o sumă de

„Euri”.

Ignorantii cultivati ai acestei epoci tenebroase închina un cult „EULUI”, îl divinizeaza, îl pun pe altare, îl numesc: „Alter Ego”, „Eu Superior”, „Eu Divin” etc. etc. etc.

Nu vor sa-si dea seama, pedantii acestei vârste negre în care traim, ca „Eu Superior” sau „Eu Inferior” sunt doua sectiuni ale aceluiași Ego pluralizat...

Umanoidul nu are, în mod sigur, un „Eu permanent”, ci o multitudine de diferite „Euri” infraumane si absurde.

Bietul animal intelectual, în mod gresit numit om, este asemanator unei case în dezordine, unde, în loc de un stapân, exista multi servitori care vor întotdeauna sa comande si sa faca ceea ce poftesc...

Cea mai mare greseala a Pseudo-esoterismului si a Pseudo-ocultismului ieftin este de a presupune ca ceilalti posedea, sau ca au un „EU Permanent si Neschimbat”, fara început si fara sfârșit...

Daca aceia care gândesc astfel si-ar trezi constiinta, chiar si numai pentru o clipa, ar putea evidentia în mod clar, prin ei însisi, ca umanoidul rational nicicând nu este acelasi pentru mult timp...

Mamiferul intelectual, din punct de vedere psihologic se schimba în mod continuu...

A crede ca daca o persoana care se numeste Luis, ramâne mereu Luis, se dovedeste a fi ceva asemanator cu o gluma de foarte prost gust...

Acest subiect care este numit Luis are în el însusi alte „Euri”, alte egouri care se exprima în diferite momente prin intermediul personalitatii sale si chiar daca lui Luis nu-i place lacomia, altui „EU” din el – să-l numim Pepe – îi place lacomia si asa mai departe.

Nici o persoana nu este aceeași în mod continuu; într-adevar, nu este nevoie sa fii foarte înțelept pentru a-ti da seama exact de nenumaratele schimbari si contradictii ale fiecarui subiect...

A presupune ca cineva are un „Eu Permanent si Neschimbat” echivaleaza, desigur, cu un abuz fata de semeni si fata de noi însine.

Înăuntrul fiecărei persoane traiesc multe persoane, multe „Euri”, aceasta o poate verifica, prin ea însasi si în mod direct, orice persoana trezita, constienta...

CAPITOLUL 11

Iubitul EGO

Dat fiind faptul ca superior si inferior sunt doua sectiuni ale aceluiași lucru, nu strica sa

stabilim urmatorul corolar: „Eu Superior si Eu Inferior” sunt doua aspecte ale aceluiasi Ego tenebros si pluralizat.

Supranumitul „Eu Divin” sau „Eu Superior”, „Alter Ego” sau ceva asemanator, este cu siguranta un tertip al „Eului însusi”, o forma de Auto-înselare.

Când Eul vrea sa continue, aici si în lumea de dincolo, se auto-înseala cu falsul concept al unui Eu Divin Nemuritor...

Nici unul dintre noi nu are un „Eu” veritabil, permanent, neschimbator, etern, inefabil etc. etc. etc.

Nici unul dintre noi nu are de fapt o adevarata si autentica Unitate a Fiintei; din nefericire, nici macar nu posedam o individualitate legitima.

Egoul, chiar de continua dincolo de mormânt, are totusi un început si un sfârșit. Egoul, Eul nu este nicicând ceva individual, unitar, unitotal. Evident Eul este „Euri”. În Tibetul Oriental „Eurile” sunt denumite „Agregate Psihice” sau pur si simplu „Valori”, fie ca acestea din urma sunt pozitive ori negative.

Daca ne gândim la fiecare „Eu” ca la o persoana diferita, putem afirma în mod accentuat urmatoarele: „Înăuntrul fiecărei persoane care traieste în lume, exista multe persoane”. Indiscutabil, înăuntrul fiecăruia dintre noi traiesc foarte multe persoane diferite, unele mai bune, altele mai rele...

Fiecare din aceste Euri, fiecare din aceste persoane, lupta pentru suprematie, vrea sa fie stapân exclusiv, controleaza creierul intelectual sau centrul emotional si motor, de câte ori poate, pâna ce altul îl da la o parte...

Doctrina multiplelor Euri a fost predată în Tibetul Oriental de catre adevaratii Clarvazatori, de catre autenticii Iluminati...

Fiecare din defectele noastre psihologice este personificat de un anumit Eu. Cum se face ca avem mii si chiar milioane de defecte, în mod evident în interiorul nostru traieste multa lume.

În probleme psihologice am putut evidentia în mod clar ca subiectii paranoici, egolatri si mitomani pentru nimic în lume nu ar abandona cultul iubitului Ego.

Incontestabil, astfel de oameni urasc de moarte doctrina multiplelor „Euri”.

Când o persoana vrea cu adevarat sa se cunoasca pe sine însasi, trebuie sa se auto-observe si sa încerce sa cunoasca diferitele "Euri" care s-au introdus înăuntrul personalitatii.

Daca vreunul dintre cititorii nostri nu înțelege înca aceasta doctrina a multiplelor "Euri", acest lucru se datoreaza în mod exclusiv lipsei de practica în materie de Auto-Observare.

Pe masura ce practicam Auto-Observarea Interioara, descoperim, prin noi însine, numeroase persoane, numeroase Euri ce traiesc înăuntrul propriei noastre

personalitati.

Cei care neaga doctrina multiplelor Euri, cei ce adora un Eu Divin, fara îndoiala, niciodata nu s-au Auto-Observat în mod serios. Vorbind de aceasta data în stil Socratic, vom spune ca aceste persoane nu numai ca nu stiu, ci pe deasupra nu stiu ca nu stiu.

Fireste, nicicând nu am putea sa ne cunoastem pe noi însine fara auto-observarea serioasa si profunda.

Atâta timp cât un subiect oarecare va continua sa se considere ca fiind Unul, este clar ca orice schimbare interioara va fi mai mult decât imposibila.

CAPITOLUL 12

Schimbarea radicala

Atâta timp cât un om persista în greseala de a crede despre el însusi ca este Unul, Unic, Individual, este evident ca schimbarea radicala va fi un lucru mai mult decât imposibil. Însusi faptul ca munca esoterica începe cu riguroasa observare de sine însusi, ne indica o multiplicitate de factori Psihologici, Euri sau elemente nedorite pe care este urgent sa le extirpam, sa le eradicam din interiorul nostru.

Indiscutabil, nicidecum nu ar fi posibil sa eliminam erorile necunoscute, este urgent sa observam în prealabil ceea ce vrem sa separam de Psihicul nostru.

Acest tip de munca nu este externa, ci interna, iar cei care cred ca orice manual de bune maniere sau sistem etic extern si superficial îi va putea conduce la succes, de fapt, se înseala total.

Faptul concret si definitiv ca munca intima începe cu atentia concentrata pe observarea deplina de sine însusi, este un motiv mai mult decât suficient pentru a demonstra ca aceasta cere un efort personal foarte special de la fiecare din noi.

Vorbind sincer si fara ocolisuri, afirmam în mod accentuat urmatoarele: nici o fiinta umana nu ar putea face aceasta munca pentru noi. Nu este posibila vreo schimbare în Psihicul nostru fara observarea directa a acestui întreg ansamblu de factori subiectivi pe care îi purtam în interior.

A accepta multiplicitatea erorilor, excluzând necesitatea studiului si observarii directe a acestora, semnifica de fapt un subterfugiu sau o evadare, o fuga de sine însusi, o forma de auto-înselare. Doar prin efortul riguros al observarii judicioase de sine însusi, fara evaziuni de nici un fel, vom putea evidentia cu claritate ca nu suntem „Unul” ci „Multi”. A admite pluralitatea Eului si a o pune în evidenta prin observarea riguroasa, sunt doua aspecte diferite.

Cineva poate accepta Doctrina multiplelor Euri, fara sa o fi evidentiat niciodata; aceasta din urma este posibil doar auto-observându-se cu atentie. A evita munca de observare intima, a cauta evadari, este un semn inconfundabil de degenerare.

Atâta timp cât un om sustine iluzia ca este întotdeauna una si aceeasi persoana, nu se poate schimba si este evident ca finalitatea acestei munci de auto-observare este tocmai faptul de a obtine o schimbare graduala în viata noastra interioara. Transformarea radicala este o posibilitate definita care în mod normal se pierde atuncicând nu muncim asupra noastra însine. Punctul initial al schimbarii radicale ramâne ocult atât timp cât omul continua crezându-se Unul.

Cei ce resping Doctrina multiplelor Euri, demonstreaza clar ca niciodata nu s-au autoobservat în mod serios. Severa observare de sine însusi, fara evaziuni de nici un fel, nepermite sa verificam prin noi însine cruda realitate a faptului ca nu suntem „Unul”, ci „Multi”. În lumea opiniilor subiective, diversele teorii pseudo-esoterice sau pseudo-ocultiste servesc întotdeauna drept refugiu pentru a fugi de noi însine...

Incontestabil, iluzia ca suntem mereu una si aceeasi persoana serveste drept obstacol pentru auto-observare...

Cineva ar putea spune: „stiu ca nu sunt Unul, ci Multi, Gnoza m-a învatat aceasta”. O astfel de afirmatie, chiar daca va fi fost foarte sincera, daca nu va fi existat o deplina experienta traita în legatura cu acest aspect doctrinar, evident, acea afirmatie, va fi ceva pur si simplu extern si superficial.

A evidentia, a experimenta si a înțelege este faptul fundamental, doar asa este posibil sa lucrezi constient pentru a obtine o schimbare radicala. A afirma este un lucru si a înțelege este altul. Când cineva spune: „înțeleg ca nu sunt Unul ci Multi”, daca înțelegerea sa este adevarata si nu simpla palavrageala insubstantiala, de discutie ambigua, aceasta indica, semnaleaza, dovedeste o deplina verificare a Doctrinei Multiplelor Euri.

Cunoasterea si Înțelegerea sunt diferite. Prima dintre acestea apartine mintii, a doua apartine inimii. Simpla cunoastere a Doctrinei Multiplelor Euri nu serveste la nimic; din nenorocire, în aceste vremuri în care traim, cunoasterea a depasit cu mult înțelegerea, fiindca bietul om, a dezvoltat în mod exclusiv latura cunoasterii, uitând în mod lamentabil de latura corespunzatoare a Fiintei.

A cunoaste Doctrina Multiplelor Euri si a o înțelege este fundamental pentru orice schimbare radicala adevarata. Când un om începe sa se observe minutios pe el însusi, pornind de la faptul ca nu este Unul ci Multi, în mod evident a initiat munca serioasa asupra naturii sale interioare.

Observator si observat

Este foarte clar si nu se dovedeste greu de înteles ca atunci când cineva începe sa se observe pe sine însusi în mod serios din punctul de vedere al faptului ca nu este Unul, ci Multi, începe sa lucreze realmente asupra a ceea ce poarta în interior.

Urmatoarele defecte Psihologice sunt obstacole, bariere, piedici, pentru munca de Autoobservare Intima: Mitomania (Grandomania, a se crede un Zeu), Egoatria (Credinta într-un Eu permanent; adorarea oricarui tip de Alter Ego), Paranoia (Parada de eruditie, Autosuficienta, înfumurare, a se crede infailibil, orgoliu mistic, persoana care nu stie sa vada punctul de vedere al altuia). Când continuam cu convingerea absurda ca suntem Unul, ca posedam un Eu permanent, munca serioasa asupra noastra însine se dovedeste a fi mai mult decât imposibila.

Cine se crede mereu Unul, nicicând nu va fi capabil sa se separe de propriile sale elemente indezirabile. Va considera fiecare gând, sentiment, dorinta, emotie, pasiune, afect etc. etc. etc., ca functionalisme diferite, nemodificabile ale propriei sale naturi si chiar se va justifica în fata celorlalti, spunând ca anumite defecte personale sunt de natura ereditara...

Cine accepta Doctrina Multiplelor Euri, întelege pe baza observarii ca fiecare dorinta, gând, actiune, pasiune etc., corespunde acestui sau altui Eu distinct, diferit... Orice atlet al Autoobservarii intime lucreaza foarte serios înantrul sau însusi si se straduieste sa îndeparteze din psihicul sau diversele elemente nedorite pe care le poarta îninterior...

Daca o persoana începe cu adevarat si foarte sincer sa se observe în interior, se divide în doua: Observator si Observat. Daca acea divizare nu s-ar produce, este evident ca nicicând nu am face un pas înainte pe Calea minunata a AutoCunoasterii. Cum ne-am putea observa pe noi însine daca am comite greseala de a nu vrea sa nedivizam în Observator si Observat?

Daca aceasta divizare nu s-ar produce, este clar ca niciodata nu am face un pas înainte pe drumul Auto-Cunoasterii. Fara îndoiala, când aceasta divizare nu are loc, continuam identificati cu toate procesele Eului Pluralizat...

Cine se identifica cu diversele procese ale Eului Pluralizat, este mereu victima a circumstantelor. Cum ar putea modifica împrejurarile acela care nu se cunoaste pe sine însusi? Cum s-ar putea cunoaste pe sine însusi cel care niciodata nu s-a observat în interior?

În ce mod ar putea cineva sa se auto-observe, daca nu se divide mai întâi în Observator si Observat?

Ei bine, nimeni nu poate începe sa se schimbe radical atâta timp cât nu este capabil sa spuna: „aceasta dorinta este un Eu animalic pe care trebuie sa-l elimin”; „acest gând egoist este un alt Eu care ma chinuieste si pe care trebuie sa-l dezintegrez”; „acest

sentiment care-mi raneste inima este un Eu intrus, pe care trebuie sa-l reduc la praf cosmic” etc. etc.

Fireste, acest lucru este imposibil pentru cine nicicând nu s-a divizat în Observator si Observat. Cine ia toate procesele sale Psihologice ca functionalisme ale unui Eu Unic, Individual si Permanent, este atât de identificat cu toate erorile sale, le are atât de unite cu sine însusi, încât a pierdut, din acest motiv, capacitatea pentru a le separa de Psihicul sau.

Evident, astfel de persoane niciodata nu se pot schimba radical, sunt oameni condamnati la cel mai deplin esec.

CAPITOLUL 14

Ganduri negative

A gândi profund si cu deplina atentie se dovedeste ciudat în aceasta epoca involutiva si decadenta. Din Centrul Intelectual izvorasc diverse gânduri care nu provin dintr-un Eu permanent cum presupun în mod stupid ignoranti cultivati, ci din diferitele „Euri” ce exista în fiecare dintre Noi. Când un om gândeste, crede cu fermitate ca gândeste el în sine însusi si prin sine însusi.

Bietul mamifer intelectual, nu vrea sa-si dea seama ca multiplele gânduri care trec prin mintea sa își au originea în diversele „Euri” pe care le purtam în interior. Aceasta înseamna ca nu suntem adevarati indivizi gânditori; în realitate, înca nu avem minte individuala. Totusi, fiecare dintre diferitele „Euri” pe care le purtam în interior foloseste Centrul nostru Intelectual, îl utilizeaza de câte ori poate pentru a gândi. Ar fi, deci, absurd sa ne identificam cu un anumit gând negativ sau daunator, crezându-l proprietate particulara.

În mod evident, acest sau acel gând negativ provine dintr-un oarecare „Eu” care la un moment dat a folosit în mod abuziv Centrul nostru Intelectual. Exista gânduri negative de diferite feluri: suspiciune, neîncredere, rea-vointa fata de alta persoana, gelozie pasionala, gelozie religioasa, gelozie politica, gelozie fata de prietenii sau de tip familial, lacomie, desfrâu, razbunare, mânie, orgoliu, invidie, ura, resentiment, furt, adulter, lene, gurmandism etc. etc. etc...

În realitate, sunt atât de multe defectele psihologice pe care le avem, încât chiar daca am avea cerul gurii din otel si o mie de limbi pentru a vorbi, nu am izbuti sa le enumeram complet. Ca urmare sau corolar al celor spuse anterior, se dovedeste necugetat sa ne identificam cu gândurile negative. Cum se face ca nu este posibil sa existe efect fara cauza, afirmam în mod solemn ca nicicând un gând nu ar putea exista prin el însusi, prin generare spontana...

Relatia dintre gânditor si gând este evidenta; fiecare gând negativ își are originea într-ungânditor diferit. În fiecare dintre noi exista atâta gânditori negativi câte gânduri de acest fel.

Privita aceasta problema dintr-un unghi pluralizat, „Gânditori si gânduri”, realitatea este ca fiecare dintre „Eurile” pe care le caram în Psihicul nostru, e cu siguranta un gânditor diferit.

Incontestabil, înăuntrul fiecaruia dintre noi exista exagerat de multi gânditori; totusi, fiecare dintre acestia, desi e doar o parte, se crede totul la un moment dat...

Mitomanii, egolatrii, narcisistii, paranoicii nicicând n-ar accepta teza „Pluralitatii Gânditorilor”, deoarece se iubesc prea mult pe ei însisi, se simt „tatal lui Tarzan” sau „mama puiutilor”...

Cum ar putea astfel de persoane anormale sa accepte ideea ca nu poseda o minte individuala, geniala, minunata?...

Totusi, acei pedanti au cea mai buna parere despre ei însisi si chiar se îmbraca cu tunica lui Aristip pentru a da dovada de înțelepciune si umilinta...

Legenda secolelor povesteste undeva ca Aristip, vrând sa dea dovada de înțelepciune si umilinta, s-a îmbracat cu o veche tunica, plina de petice si gauri; a luat în mâna dreapta Bastonul Filosofiei si s-a dus pe strazile Atenei...

Se spune ca atunci când Socrate l-a vazut venind, a exclamat cu voce tare: „O, Aristip, vanitatea ta se vede prin gaurile vesmântului tau!”

Cine nu traieste mereu în stare deAlerta Noutate, de Perceptie Alerta, gândind ca gândeste, se identifica cu usurinta cu orice gând negativ. Ca urmare a acestui fapt, se întareste în mod lamentabil puterea sinistra a „Eului Negativ”, autor al gândului corespunzator despre care e vorba.

Cu cât ne identificam mai mult cu un gând negativ, cu atât mai mult vom fi sclavii „Eului” corespunzator care îl caracterizeaza. În ceea ce priveste Gnoza, Drumul Secret, munca asupra noastra însine, tentatiile noastre particulare se gasesc tocmai în „Eurile” care urasc Gnoza, munca esoterica, deoarece nu ignora ca existenta lor înăuntrul psihicului nostru este amenintata mortal de Gnoza si de munca. Acele „Euri Negative” si certarete se înstapânesc cu usurinta pe anumite încâlceli mentale depozitate în Centrul nostru Intelectual si produc secvential curenti mentali nocivi si daunatori.

Daca acceptam aceste gânduri, acele „Euri Negative” care la un moment dat controleaza Centrul nostru Intelectual, vom fi atunci incapabili sa ne eliberam derezultatele lor.

Niciodata nu trebuie sa uitam ca orice „Eu Negativ” se „Auto-Înseala” si „Înseala”, în concluzie: Minte. De fiecare data când simtim o subita pierdere de forta, când aspirantul se deceptioneaza fata de Gnoza, de munca esoterica, când își pierde entuziasmul si abandoneaza ce este mai bun, este evident ca a fost înșelat de vreun Eu Negativ.

„Eul Negativ al Adulterului” distruge camine nobile si-i face pe copii nefericiti. „Eul Negativ al Geloziei” înseala fiintele care se adora si distruge fericirea acestora. „Eul Negativ al Orgoliului Mystic” îi înseala pe devotii Drumului, iar acestia, simtindu-se înțelepti, își abandoneaza Maestrul sau îl tradeaza...

Eul Negativ apeleaza la experientele noastre personale, la amintirile noastre, la cele mai bune nazuinte ale noastre, la sinceritatea noastra si, prin intermediul unei riguroase selectii a tuturor acestora, prezinta ceva într-o falsa lumina, ceva ce fascineaza si survine esecul...

Totusi, când o persoana descopera „Eul” în actiune, când a învățat sa traiasca în stare de alerta, o astfel de înșelatorie devine imposibila...

CAPITOLUL 15

Individualitate

A se crede „Unul”, desigur este o gluma de mult prost gust; din nefericire, aceasta zadarnicailuzie exista înăuntrul fiecaruia dintre noi . În mod lamentabil, întotdeauna avem cea mai buna parere despre noi însine, niciodata nu ne trece prin cap sa înțelegem ca nici macar nu posedam o individualitate adevarata. Partea cea mai proasta este ca ne oferim chiar falsul lux de a presupune ca fiecare dintre noi se bucura de o constiinta deplina si de o vointa proprie.

Bietii de noi! Cât de stupizi suntem! Fara nici o îndoiala, ignoranta este cea mai rea dintre nenorociri.

Înăuntrul fiecaruia dintre noi exista mai multe mii de Indivizi diferiti, subiecti distincti, Euri sau persoane care se cearta între ele, care se bat pentru suprematie si care nu au nici o ordine sau concordanta. Daca am fi constienti, daca ne-am trezi din atâtea visuri si fantezii, cât de diferita ar fi viata...

Însa ca o culme a nefericirii noastre, emotiile negative si auto-consideratiile si amorul propriu, ne fascineaza, ne hipnotizeaza, niciodata nu ne permit sa ne amintim de noi însine, sa ne vedem asa cum suntem...

Credem ca avem o singura vointa, când în realitate posedam multe vointe diferite. (Fiecare Eu o are pe a sa). Tragi-comedia acestei întregi Multiplicitati Interioare se dovedeste înfioratoare; diferitele vointe interioare se cearta între ele, traiesc în conflict continuu, actioneaza în directii diferite. Daca am avea o adevarata Individualitate, daca am poseda o Unitate în locul unei Multiplicitati, am avea de asemenea continuitate a scopurilor, constiinta trezita, vointa particulara, individuala. Ceea ce este indicat e sa ne schimbam; cu toate acestea, trebuie sa începem prin a fi sinceri fata de noi însine. Avem

nevoie sa facem un inventar psihologic despre noi însine pentru a cunoaste ceea ce avem în plus si ceea ce ne lipseste.

Este posibil sa obtinem o Individualitate, însa daca noi credem ca o avem, acea posibilitate va disparea. Este evident ca niciodata nu am lupta pentru a obtine ceva ce credem ca avem.

Fantezia ne face sa credem ca suntem posesori ai Individualitatii. Este urgent sa luptam împotriva fanteziei, aceasta ne face sa parem ca si cum am fi în felul acesta sau acela, când, în realitate, suntem mizerabili, nerusinati si perversi. Credem ca suntem oameni, când de fapt, suntem numai niste mamifere intelectuale lipsite de Individualitate.

Mitomanii se cred Zei, Mahatmasi etc., fara sa banuiasca faptul ca nici macar nu au minte individuala si Vointa Constienta. Egoistii îl adora într-atât pe iubitul lor Ego, încât nicicând nu ar accepta ideea Multiplicitatii Egourilor înauntrul lor însisi.

Paranoicii, cu tot orgoliul clasic cei caracterizeaza, nici macar nu vor citi aceasta carte...

Este indispensabil sa luptam pe viata si pe moarte împotriva fanteziei legate de noi însine, daca nu vrem sa fim victime ale emotiilor artificiale si ale experientelor false care pe lângă faptul ca ne pun în situatii ridicole, împiedica orice posibilitate de dezvoltare interioara.

Animalul intelectual este atât de hipnotizat de fantezia sa încât viseaza ca este un leu sau o acvila, pe când cu adevarat nu este nimic altceva decât un netrebnic vierme din noroiul pamântului.

Mitomanul niciodata nu ar accepta aceste afirmatii facute în rândurile de mai sus; evident, el se simte arhihierofant, orice s-ar spune, fara sa banuiasca faptul ca fantezia nuesta practic nimic, „nimic altceva decât fantezie”. Fantezia este o forta reala care actioneaza în mod universal asupra omenirii si care mentine umanoidul intelectual într-o stare de vis, făcându-l sa creada ca este deja un om,ca poseda adevarata Individualitate, vointa, constiinta trezita, minte particulara etc. etc.

Când gândim ca suntem unul, nu ne putem clinti din locul în care ne aflam în noi însine, batem pasul pe loc si în cele din urma degeneram, involuam. Fiecare dintre noi se gaseste într-o anumita etapa psihologica si nu vom putea iesi din aceasta, decât daca le vom descoperi în mod direct pe toate acele persoane sau Euri care traiesc înauntrul persoanei noastre.

Este clar ca prin intermediul auto-observarii intime vom putea vedea persoanele care traiesc în psihicul nostru si pe care trebuie sa le eliminam pentru a obtine transformarea radicala.

Aceasta perceptie, aceasta auto-observare, transforma în mod fundamental toate conceptiile gresite pe care le avem despre noi însine si, ca rezultat, vom evidentia faptul concret ca nu posedam o adevarata Individualitate. Atâta timp cât nu ne vom auto-observa, vom trai cu iluzia ca suntem Unul si, înconsecinta, viata noastra va fi falsa.

Nu este posibil sa ne relationam corect cu semenii nostri când nu se realizeaza o schimbare interioara în adâncul psihicului nostru. Orice transformare intima cere eliminarea prealabila aEurilor pe care le purtam în interior .În nici un caz nu am putea elimina acele Euri, daca nu le observam în interiorul nostru. Pentru aceia care se simt Unul, care au despre ei însisi cea mai buna parere, care nicicând nu ar accepta doctrina celor multipli si nici nu doresc sa observe Eurile, asadar orice posibilitate de schimbare devine imposibila în ei. Nu este posibil sa ne schimbam daca nu eliminam, însa cine se simte posesor al Individualitatii, daca ar accepta ca trebuie sa elimine, nu ar sti în realitate ce este ceea ce trebuie sa elimine.

Dar, nu trebuie sa uitam ca cine crede ca este Unul, fiind auto-însetat, crede ca stie într-adevar ce trebuie sa elimine, însa în realitate nici macar nu stie ca nu stie, este un ignorant cultivat. Avem nevoie sa ne „dezegoizam” pentru a ne „individualiza”, însa cine crede ca poseda Individualitatea este imposibil sa se poata dezegoiza.

Individualitatea este sacra suta la suta; putini sunt cei care o au, dar toti cred ca o au. Cum am putea elimina „Eurile”, daca noi credem ca avem un „Eu” unic?

În mod sigur, numai cel care niciodata nu s-a Auto-Observat în mod serios, crede ca are un Eu Unic. Dar trebuie sa fim foarte clari în aceasta învatatura întrucât exista pericolul psihologic de a confunda Individualitatea autentica cu conceptul unui fel de „Eu Superior” sau ceva de acest gen.

Individualitatea Sacra se afla mult dincolo de orice forma de „Eu”, ea este ceea ce este, ceea ce a fost dintotdeauna si ceea ce va fi mereu. Legitima individualitate este Fiinta, iar ratiunea de a fi a Fiintei este însasi Fiinta. Sa se faca distinctie între Fiinta si Eu. Cei care confunda Eul cu Fiinta, cu siguranta ca nicicând nu s-au auto-observat în mod serios.

Pâna când Esenta, constiinta, va ramâne pe mai departe îmbuteliata în tot acest ansamblu de Euri pe care îl purtam în interior, schimbarea radicala va fi mai mult decât imposibila.

CAPITOLUL 16

Cartea vietii

O persoana e ceea ce este viata sa. Ceea ce continua dincolo de moarte, e viata. Aceasta este semnificatia cartii vietii care se deschide o data cu moartea. Privita aceasta chestiune dintr-un punct de vedere strict psihologic, o zi oarecare din viata noastra este, în realitate, o mica replica a întregii vietii. Din toate acestea putem deduce urmatoarele: daca un om nu lucreaza asupra lui însusi astazi, nu se va schimba nicicând. Când afirmam ca vrem sa lucrăm asupra noastra însine si nu lucrăm azi, amânând munca pe mâine, o astfel de afirmatie va fi un simplu proiect si nimic mai mult, deoarece în ziua

de azi se afla replica întregii noastre vieti.

Exista undeva o vorba populara care spune: „Nu lasa pe mâine, ce poti face azi”. Daca un om spune: „Voi lucra asupra mea însuși mâine”, nicicând nu va lucra asupra lui însuși, deoarece întotdeauna va exista un mâine. Acest lucru este foarte similar cu o anumita înștiintare, anunt sau text pe care unii comercianti îl afiseaza în magazinele lor: „AZI NU SE DA PE DATORIE, DAR MÂINE DA”.

Când vreun nevoias, vine sa solicite credit, se loveste de teribila înștiintare, iar daca revine a doua zi, gaseste din nou nenorocitul anunt sau text. Aceasta e ceea ce se cheama în psihologie „boala zilei de mâine”. Atâta timp cât un om va spune „mâine”, nicicând nu se va schimba. Este necesar, cu maxima urgenta, fara nici o amânare, sa lucram asupra noastra însineazi, nu sa visam lenesi la un viitor sau la o oportunitate extraordinara.

Aceia care spun: „Întâi voi face asta sau aia si dupa aceea voi lucra”, niciodata nu vor lucra asupra lor însuși, acestia sunt locuitorii pamântului mentionati în Cartile Sfinte. Am cunoscut un puternic proprietar de pamânturi care spunea: „Trebuie mai întâi sa ma înnavutesc si dupaaceea voi lucra asupra Mea Însuși”. Când era bolnav pe moarte l-am vizitat, i-am pus urmatoarea întrebare: „Tot mai vrei sa te înnavutesti?”

„Îmi pare într-adevăr rău că am pierdut timpul”, mi-a răspuns. După câteva zile a murit, după ce și-a recunoscut greșeala.

Acel om avea multe pământuri, dar vroia să se înstăpânească pe proprietățile vecine, să se „înnavuțască” pentru ca ferma sa să fie mărginită exact de patru drumuri.

„Ajunge zilei necazul ei!”, a spus Marele KABIR Iisus. Să ne auto-observăm chiar azi, în legătură cu ziua mereu recurentă, miniatură a întregii noastre vieți.

Când un om începe să lucreze asupra lui însuși chiar azi, când își observă neplăcerile și suferințele, merge pe drumul succesului.

Nu ar fi posibil să eliminăm ceea ce nu cunoaștem. Trebuie să observăm mai întâi propriile noastre erori.

Avem nevoie să ne cunoaștem nu doar ziua, ci și relația cu aceasta. Există o anumită zi obișnuită pe care fiecare persoană o experimentează direct, exceptând faptele insolite, neobișnuite.

Se dovedește interesant să observăm recurența zilnică, repetiția de cuvinte și întâmplări pentru fiecare persoană etc.

Această repetare sau recurență a evenimentelor și cuvintelor, merită să fie studiată, ne conduce la auto-cunoaștere.

CAPITOLUL 17

Creaturi Mecanice

Nicidecum nu am putea nega Legea Recurenței care se produce în fiecare moment al vieții noastre. În mod cert, în fiecare zi a existenței noastre există o repetare de evenimente, stări de conștiință, cuvinte, dorințe, gânduri, acte de voință etc.

Este clar că atunci când o persoană nu se auto-observă, nu-și poate da seama de această neîncetată repetare zilnică.

Se dovedește a fi evident că cine nu simte nici un interes pentru a se observa pe sine însuși, nu dorește nici să muncească pentru a obține o adevărată transformare radicală.

Dar, culmea culmilor, există oameni care vor să se transforme fără a lucra asupra lor înșiși.

Nu negăm faptul că fiecare are dreptul la adevărata fericire a spiritului, însă, de asemenea este sigur faptul că o astfel de fericire ar fi mai mult decât imposibilă, dacă nu lucrăm asupra noastră înșine.

O persoană se poate schimba în mod intim când întradevăr reușește să-și modifice reacțiile în fața diverselor întâmplări care îi survin zilnic.

Dar nu am putea să schimbăm modul nostru de a reacționa în fața întâmplărilor vieții practice, dacă nu am lucra serios asupra noastră înșine.

Avem nevoie să schimbăm modul nostru de a gândi, să fim mai puțin neglijenți, să devenim mai serioși și să luăm viața într-un mod diferit, în sensul său real și practic.

Însă, dacă noi continuăm așa cum suntem, comportându-ne la fel în fiecare zi, repetând aceleași greșeli, cu aceeași neglijență din totdeauna, orice posibilitate de schimbare va rămâne, de fapt, eliminată.

Dacă o persoană într-adevăr vrea să ajungă să se cunoască pe sine însăși, trebuie să înceapă prin a-și observa propria comportare în fața evenimentelor oricărei zile a vieții.

Nu vrem să spunem cu aceasta că o persoană nu trebuie să se observe pe ea însăși zilnic, vrem doar să afirmăm că trebuie să începem prin a observa o primă zi.

În toate trebuie să existe un început, și a începe prin a observa comportamentul nostru în oricare zi din viața noastră este un bun început.

A observa reacțiile noastre mecanice în fața tuturor acelor detalii mărunte ale dormitorului, locuinței, sufrageriei, casei, străzii, serviciului etc. etc. etc., ceea ce spunem, simțim și gândim, este cu siguranță lucrul cel mai indicat.

Important este să vedem apoi cum sau în ce mod putem schimba acele reacții; însă dacă noi credem că suntem persoane bune, că nicicând nu ne comportăm în mod inconștient

și greșit, nicicând nu ne vom schimba.

Înainte de toate avem nevoie să înțelegem că suntem persoane-mașini, simple marionete controlate de agenți secreți, de Euri oculte.

Înăuntrul persoanei noastre trăiesc multe persoane, niciodată nu suntem identici; uneori se manifestă în noi o persoană meschină; alteori o persoană iritabilă; în orice altă clipă o persoană splendidă, binevoitoare; mai târziu o persoană scandaloasă sau calomniatoare; după aceea un sfânt, apoi un șarlatan etc. etc. etc.

Avem persoane de tot felul în interiorul fiecăruia dintre noi, Euri de toate felurile. Personalitatea noastră nu este altceva decât o marionetă, o păpușă vorbitoare, ceva mecanic.

Să începem prin a ne comporta conștient pe durata unei mici părți a zilei; trebuie să încetăm să fim simple mașini, chiar dacă va fi timp de câteva minute pe zi, acesta va avea o influență decisivă asupra existenței noastre.

Când ne Auto-Observăm și refuzăm să facem ceea ce vrea un Eu sau altul, este clar că începem să nu mai fim mașini.

Un singur moment în care suntem destul de conștienți pentru a înceta să fim mașini, dacă se face în mod voluntar, de obicei modifică multe circumstanțe neplăcute...

CAPITOLUL 18

Painea suprasubstantiala

Dacă observăm cu luare-aminte oricare zi din viața noastră, vom vedea că într-adevăr nu știm să trăim în mod conștient.

Viața noastră seamănă cu un tren în mers, deplasându-se pe șinele fixe ale obiceiurilor mecanice, rigide, ale unei existențe zadarnice și superficiale.

Ciudățenia acestui caz este că niciodată nu ne trece prin cap să modificăm obiceiurile, se pare că nu obosim repetând mereu aceleași lucruri.

Obiceiurile ne mențin pietrificați, însă credem că suntem liberi; suntem înspăimântător de urâți, dar ne credem precum Apollo...

Suntem oameni mecanici, motiv mai mult decât suficient pentru a duce lipsă de orice sentiment adevărat legat de ceea ce facem în viață.

Ne mișcăm zilnic pe vechiul fâgaș al obiceiurilor noastre învechite și absurde, și astfel e clar că nu avem o adevărată viață; în loc să trăim, vegetăm în mod mizerabil și nu primim

impresii noi.

Dacă o persoană și-ar începe ziua în mod conștient, este evident că acea zi ar fi foarte diferită de celelalte zile.

Când cineva ia întreaga sa viață ca fiind chiar acea zi pe care o trăiește, când nu lasă pe mâine ceea ce trebuie făcut chiar azi, ajunge într-adevăr să cunoască ceea ce înseamnă să lucreze asupra sa însuși.

Niciodată o zi nu e lipsită de importanță; dacă într-adevăr vrem să ne transformăm radical, trebuie să ne vedem, să ne observăm și să ne înțelegem zi de zi.

Totuși, oamenii nu vor să se vadă pe ei înșiși; unii, dorind să lucreze asupra lor înșiși, își justifică neglijența prin fraze ca următoarea: „Munca de la birou nu-mi permite să lucrez asupra mea însumi”. Astfel de cuvinte lipsite de sens, goale, zadarnice, absurde, servesc doar pentru a justifica indolența, lenea, lipsa de iubire pentru Marea Cauză.

Astfel de oameni, chiar dacă au multe neliniști spirituale, e clar că nu se vor schimba nicicând.

A ne observa pe noi înșine este urgent, presant, de neamânat.

Auto-Observarea intimă este fundamentală pentru schimbarea adevărată.

Care este starea ta psihologică la trezire? Care este starea ta sufletească pe durata micului dejun? Ai fost nerăbdător cu chelnerul? Cu soția? De ce ai fost nerăbdător? Ce este ceea ce te bulversează mereu? etc.

A nu fuma sau a mânca mai puțin nu reprezintă întreaga schimbare, însă într-adevăr indică un oarecare progres. Știm bine că viciul și lăcomia sunt inumane și bestiale.

Cineva care s-a dedicat Drumului Secret, nu este bine să aibă un corp fizic excesiv de gras și cu o burtă proeminentă și lipsit de orice euritmie de perfecțiune. Acel fapt indică lăcomie, gurmandism și chiar lene.

Viața zilnică, profesia, serviciul, chiar dacă sunt vitale pentru existență, reprezintă somnul conștiinței.

A ști că viața este un vis nu înseamnă că am înțeles-o.

Înțelegerea vine o dată cu Auto-Observarea și cu munca intensă asupra noastră înșine.

Pentru a lucra asupra noastră, este indispensabil să lucrăm asupra vieții noastre zilnice, chiar de azi, și atunci vom înțelege ceea ce înseamnă acea frază din Rugăciunea Domnului:

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

Propoziția „Toate Zilele” înseamnă în grecește, „Pâinea Suprasubstanțială” sau „Pâinea din Înalt”.

Gnoza dă acea Pâine a Vieții în dublul sens de idei și forțe care ne permit să dezintegrăm

erorile psihologice.

De fiecare dată când reducem la praf cosmic un anumit „Eu”, câștigăm experiență psihologică, mâncăm Pâinea Înțelepciunii, primim o nouă cunoaștere.

Gnoza ne oferă „Pâinea Suprasubstanțială”, „Pâinea Înțelepciunii”, și ne arată cu precizie noua viață care începe în noi înșine, înăuntrul nostru înșine, aici și acum.

Așadar, nimeni nu poate să-și modifice viața sau să schimbe vreun lucru relaționat cu reacțiile mecanice ale existenței, decât dacă dispune de ajutorul noilor idei și primește sprijin Divin.

Gnoza dă aceste idei noi și predă „modus operandi” prin intermediul căruia o persoană poate fi asistată de Forțe Superioare minții.

Trebuie să pregătim centrii inferiori ai organismului nostru pentru a primi ideile și forțele care vin de la Centrii Superiori.

În munca asupra eului însuși nu există nimic neglijabil.

Orice gând, oricât de nesemnificativ ar fi, merită să fie observat. Orice emoție negativă, reacție etc., trebuie să fie observată.

CAPITOLUL 19

Bunul stapan al casei

Ate îndepărta de efectele dezastruoase ale vieții, în aceste vremuri tenebroase, cu siguranță este foarte dificil, dar indispensabil, altfel ești devorat de viață.

Orice muncă pe care cineva o face asupra sa însuși, cu scopul de a obține o dezvoltare sufletească și spirituală, se relaționează întotdeauna cu izolarea –foarte bine înțeleasă–, căci sub influența vieții, așa cum o trăim mereu, nu este posibil să dezvoltăm altceva decât personalitatea.

În nici un caz nu încercăm să ne opunem dezvoltării personalității, în mod evident aceasta este necesară în existență, însă desigur este ceva pur și simplu artificial, nu este adevărul, realul din noi.

Dacă bietul mamifer intelectual, în mod greșit numit om, nu se izolează, ci se identifică cu toate faptele vieții practice și-și irosește forțele în emoții negative și în autoconsiderații

personale și în deșartă pâlăvrăgeală insubstanțială, de discuție ambiguă, în el nu se va putea dezvolta nimic înălțător, nici un element real, cu excepția a ceea ce aparține lumii mecanicității.

Fără doar și poate, cine vrea într-adevăr să obțină dezvoltarea Esenței în el, trebuie să ajungă să fie închis în mod ermetic.

Acest lucru se referă la ceva intim strâns legat de tăcere.

Fraza provine din timpurile străvechi, când se preda în mod secret o Doctrină despre dezvoltarea interioară a omului, legată de numele lui Hermes.

Dacă o persoană vrea ca, în interioritatea sa, să crească ceva real, este clar că trebuie să evite scurgerea energiilor sale psihice.

Când cineva are scurgeri de energie și nu se află izolat în intimitatea sa, este incontestabil că nu va putea obține în psihicul său dezvoltarea a ceva real.

Viața comună, obișnuită vrea să ne devoreze în mod implacabil; noi trebuie să luptăm zilnic împotriva vieții, trebuie să învățăm să înotăm împotriva curentului...

Această muncă este contrară vieții, este vorba de ceva foarte diferit față de viața de toate zilele și care totuși trebuie pus în practică clipă de clipă; vreau să mă refer la Revoluția Conștiinței.

Este evident că dacă atitudinea noastră față de viața zilnică este fundamental greșită; dacă noi credem că totul trebuie să ne meargă bine pur și simplu, atunci vor veni dezamăgirile...

Oamenii vor ca lucrurile să le iasă bine „pur și simplu”, pentru că totul trebuie să meargă în acord cu planurile lor; însă cruda realitate este diferită, cât timp o persoană nu se schimbă în interior, ca-i place sau nu, va fi mereu victima a circumstanțelor.

Se spun și se scriu despre viața multe stupidități sentimentale, însă acest Tratat de Psihologie Revolutionară este diferit. Aceasta Doctrină trece direct la subiect, la faptele concrete, clare și definitive; afirmă în mod accentuat că „Animalul Intelectual”, în mod greșit numit om, este un biped mecanic, inconstient, adormit.

„Bunul Stăpân al Casei” niciodată nu ar accepta Psihologia Revolutionară; își îndeplinește toate îndatoririle de tata, de sot etc. și în consecință are despre el cea mai bună părere. Dar el servește doar scopurilor naturii și atât tot. Prin opoziție, vom spune că există și „Bunul Stăpân al Casei” care înnoată împotriva curentului, care nu vrea să se lase devorat de viață; însă în lume acești indivizi sunt foarte puțini, nu abundă nicicând.

Atunci când o persoană gândește în acord cu ideile acestui Tratat de Psihologie Revolutionară, obține o viziune corectă asupra vieții.

CAPITOLUL 20

Cele 2 lumi

A observa si a se observa pe sine însusi sunt doua lucruri complet diferite, cu toate acestea, ambele pretind atentie. În observare, atentia este orientata în afara, spre lumea exterioara, prin intermediul ferestrelor simturilor. În auto-observarea de sine însusi, atentia este orientata spre interior si pentru aceasta simturile de perceptie externa nu sunt de folos, acest motiv fiind mai mult decât suficient pentru ca neofitului sa-i fie dificila observarea proceselor sale psihologice intime. Punctul de plecare al stiintei oficiale, în latura sa practica, e ceea ce este observabil. Punctul de plecare al muncii asupra sinelui însusi este auto-observarea, ceea ce este auto-observabil.

Indiscutabil, aceste doua puncte de plecare, citate în rândurile de mai sus, ne duc în directii complet diferite. Cineva ar putea îmbratrâni cufundat în dogmele intransigente ale stiintei oficiale, studiind fenomene exterioare, observând celule, atomi, molecule, sori, stele, comete etc., fara a experimenta înăuntrul lui însusi nici o schimbare radicala.

Genul de cunoastere care transforma în interior pe cineva, niciodata nu ar putea fi obtinut prin intermediul observarii exterioare. Adevarata cunoastere care poate realmente sa produca în noi o schimbare interioara fundamentala, are drept baza auto-observarea directa de sine însusi. Este urgent sa le spunem studentilor nostri Gnostici sa se observe pe ei însisi si în ce sens trebuie sa se auto-observe, si motivele pentru aceasta. Observarea este un mijloc pentru modificarea conditiilor mecanice ale lumii. Auto-observarea interioara este un mijloc pentru transformarea intima.

Ca urmare sau corolar al tuturor acestora, putem si trebuie sa afirmam în mod accentuat ca exista doua categorii de cunoastere: cea externa si cea interna, si ca, în afara de cazul când avem în noi însine centrul magnetic care sa poata diferentia calitatile cunoasterii, amestecul planurilor sau ordinilor de idei, ar putea sa ne duca la confuzie. Ne gasim deci în fata a doua lumi, cea exterioara si cea interioara. Prima dintre acestea este perceptuta prin simturile de perceptie externa; a doua poate fi perceptuta doar prin simtul auto-observarii interne.

Gânduri, idei, emotii, nazuinte, sperante, dezamagiri etc., sunt interioare, invizibile pentru simturile comune, obisnuite, si cu toate acestea, sunt pentru noi mai reale decât masa din sufragerie sau fotoliile din salon.

Cu siguranta, noi traim mai mult în lumea noastra interioara decât în cea exterioara, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

În Lumile noastre Interne, în lumea noastra secreta, iubim, dorim, banuim, binecuvântam, blestemam, aspiram, suferim, ne bucuram, suntem deceptionati, recompensati etc. etc. etc.

Incontestabil, cele doua lumi, interna si externa, sunt verificabile în mod experimental. Lumea exterioara este observabilul. Lumea interioara este auto-observabilul în sine însusi si înăuntrul nostru însine, aici si acum.

Cine într-adevar vrea sa cunoasca „Lumile Interne” ale planetei Pamânt sau ale Sistemului Solar sau ale Galaxiei în care traim, trebuie sa cunoasca mai întâi lumea sa

intima, viata sa interioara, particulara, propriile sale „Lumi Interne”.

„Omule, cunoaste-te pe tine însuti si vei cunoaste Universul si Zeii”. Cu cât va explora mai mult aceasta „Lume Interioara” numita „Sine însusi”, cu atât mai mult va înțelege ca traieste simultan în doua lumi, în doua realitati, în doua sfere, cea exterioara si cea interioara.

La fel cum unei persoane îi este indispensabil sa învete sa umble în „lumea exterioara”, pentru a nu cadea într-o prapastie, a nu se rataci pe strazile orasului, a-si selecta prietenii, a nu se întovarasi cu perversi, a nu mânca otrava etc., tot asa, prin intermediul muncii psihologice asupra noastra însine, învatam sa umblam în „Lumea Interioara”, care este explorabila prin intermediul auto-observarii de sine.

În realitate, simtul auto-observarii de sine însusi se gaseste atrofiat la rasa umana decadenta a acestei epoci în care traim.

Pe masura ce noi perseveram în auto-observarea noastra însine, simtul auto-observarii intime se va dezvolta în mod progresiv.

CAPITOLUL 21

Observare de sine însusi

Auto-Observarea intima de sine însusi este un mijloc practic pentru a obtine o transformare radicala.

A cunoaste si a observa sunt lucruri diferite. Multi confunda observarea de sine cu faptul de a cunoaste. Cunoastem ca suntem asezati pe un scaun într-o sala, însa aceasta nu înseamna ca vom observa scaunul.

Cunoastem ca la un moment dat suntem într-o stare negativa, poate fata de o problema, sau preocupati de o chestiune sau alta, sau într-o stare de neliniste sau de incertitudine etc., dar aceasta nu înseamna ca o vom observa.

Simtiti antipatie pentru cineva? Nu va place o anumita persoana? De ce? Veti spune ca cunoasteti acea persoana...

Va rog!, observati-o, a cunoaste nicicând nu înseamna a observa; nu confundati faptul de a cunoaste cu faptul de a observa...

Observarea de sine, care este suta la suta activa, este un mijloc pentru schimbarea de sine, în timp ce cunoasterea, care e pasiva, nu este. Cu siguranta, a cunoaste nu este un act de atentie. Atentia dirijata spre interiorul nostru însine, spre ceea ce se întâmpla înăuntrul nostru, este într-adevar ceva pozitiv, activ...

În cazul unei persoane fata de care avem antipatie, numai asa, pentru ca asa avem chef si

de multe ori fara nici un motiv, remarcam multitudinea de gânduri care se acumuleaza în minte, grupul de voci care vorbesc si striga dezordonat înauntru nostru însine, ceea ce spun, emotiile dezagreabile care apar în interiorul nostru, savoarea neplacuta pe care toate acestea o lasa în psihicul nostru etc. etc.

Evident, într-o asemenea stare ne dam seama, deopotriiva, de faptul ca în interior tratam foarte urât persoana fata de care avem antipatie. Însa, pentru a vedea toate acestea, este nevoie indiscutabil de o atentie dirijata în mod intentionat spre interiorul nostru însine; nu de o atentie pasiva. Atentia dinamica provine într-adevar de la partea observatoare, în timp ce gândurile si emotiile apartin partii observate.

Toate acestea ne fac sa înțelegem ca faptul de a cunoaste este ceva pe de-a-ntregul pasiv si mecanic, în contrast evident cu observarea de sine, care este un act constient. Nu vrem sa spunem cu asta ca nu exista observarea mecanica de sine, însa un asemenea tip de observare nu are nimic de-a face cu auto-observarea psihologica la care ne referim.

A gândi si a observa se dovedesc a fi, de asemenea, foarte diferite. Orice subiect își poate oferi luxul de a gândi despre el însusi tot ceea ce vrea, dar asta nu înseamna ca se va observa cu adevarat. Trebuie sa vedem diferitele „Euri” în actiune, sa le descoperim în psihicul nostru, sa înțelegem ca înauntru fiecaruia dintre ele exista un procentaj din propria noastra constiinta, sa ne caim ca le-am creat etc.

Atunci vom exclama: „Dar ce face acest EU?” „Ce spune?” „Ce este ceea ce vrea?” „De ce ma chinuiești cu desfrâul sau, cu mânia sa?” etc. etc. etc.

Atunci vom vedea în interiorul nostru însine toata acea înlantuire de gânduri, emotii, dorinte, pasiuni, comedii private, drame personale, minciuni elaborate, discursuri, scuze, morbidity, paturi de placere, scene de lascivitate etc. etc. etc.

De multe ori înainte de a adormi, tocmai în clipa de trecere de la starea de veghe la cea de somn, percepem înauntru propriei noastre minti diferite voci care vorbesc între ele, sunt diferitele Euri care trebuie sa rupa în acele momente orice conexiune cu diferitii centri ai masinii noastre organice, cu scopul de a se cufunda apoi în lumea moleculara, în a „Cincea Dimensiune”.

CAPITOLUL 22

VORBĂRIA

Se dovedeste urgent, presant, de neamânat, să observăm vorbăria interioară si locul precis din care provine.

Incontestabil, vorbăria interioară gresită este „Causa Causorum” a multor stări psihice nearmonioase si neplăcute din prezent si, de asemenea, din viitor.

Evident, acea desartă pâlăvrăgeală insubstantială, de discutie ambiguă și, în general, orice discutie prejudiciabilă, dăunătoare, absurdă, manifestată în lumea exterioară, își are originea în conversația interioară gresită.

Se știe că în Gnoză există practica esoterică a tăcerii interioare; aceasta o cunosc discipolii noștri de „Camera a Treia”.

Nu este de prisos să spunem cu deplină claritate că tăcerea interioară trebuie să se refere în mod specific la ceva foarte precis și definit.

Când procesul gândirii este epuizat înadins pe durata meditației interioare profunde, se obține tăcerea interioară; însă nu aceasta e ceea ce vrem să explicăm în acest capitol.

„A goli mintea” sau „a o pune în alb” pentru a obține realmente tăcerea interioară, nici aceasta nu e ceea ce vrem să explicăm acum în aceste paragrafe.

A practica tăcerea interioară la care ne referim, nu înseamnă nici să împiedici ca în minte să pătrundă ceva.

Într-adevăr, vorbim acum de un tip de tăcere interioară foarte diferit. Nu este vorba de ceva vag și general...

Vrem să practicăm tăcerea interioară în relație cu ceva ce se află deja în minte, o persoană, un eveniment, o problemă personală sau străină, ceea ce ni s-a povestit, ceea ce a făcut cineva etc., dar fără a o atinge cu limba interioară, fără discurs intim...

A învăța să taci, nu numai cu limba exterioară, ci totodată și cu limba secretă, internă este extraordinar, minunat.

Multi tac în exterior, însă cu limba lor interioară îl jupoaie de viu pe aproapele lor. Vorbăria interioară înveninată și răuvoitoare produce confuzie interioară.

Dacă se observă vorbăria interioară gresită, se va vedea că este formată din jumătăți de adevăr, sau din adevăruri care se relationează între ele într-un mod mai mult sau mai puțin incorect, adăugându-se ori omitându-se ceva.

Din păcate, viața noastră emoțională se bazează exclusiv pe „auto-simpatie”.

Drept culme a unei asemenea infamii, simpatizăm doar cu noi însine, cu atât de iubitul nostru Ego și simțim antipatie și chiar ură față de cei care nu simpatizează cu noi.

Ne iubim prea mult pe noi însine, suntem narcisisti sută la sută, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

Până când vom rămâne pe mai departe îmbuteliati în „auto-simpatie”, orice dezvoltare a Ființei devine mai mult decât imposibilă.

Avem nevoie să învățăm să vedem punctul de vedere al altuia. Este urgent să stim să ne punem în locul celorlalți.

„Astfel că, toate lucrurile pe care vreți ca oamenii să vi le facă vouă, tot așa faceți-le și voi lor” (Matei 7:12).

Ceea ce într-adevăr contează în aceste studii este modul în care oamenii se comportă în interior în mod invizibil unii cu alții.

Din nenorocire și cu toate că suntem foarte politici și chiar sinceri, uneori fără îndoială că la nivel invizibil și intern, ne tratăm foarte rău unii pe alții.

Persoane aparent foarte binevoitoare, își târăsc zilnic semenii spre caverna secretă din ei însisi, pentru a face cu acestia tot ceea ce poftesc. (Umiliri, zeflemisire, batjocură etc.)

CAPITOLUL 23

LUMEA DE RELATII

Lumea de relatii are trei aspecte foarte diferite pe care trebuie să le clarificăm în mod precis. Primul: suntem relationati cu corpul planetar, adică, cu corpul fizic.

Al doilea: trăim pe planeta Pământ și, ca o consecință logică, suntem relationati cu lumea exterioară și cu problemele care ne privesc pe noi: familie, afaceri, bani, chestiuni legate de muncă, profesie, politică etc. etc. etc.

Al treilea: relația omului cu el însuși. Pentru majoritatea oamenilor, acest tip de relație nu are nici cea mai mică importanță.

Din păcate, pe oameni îi interesează doar primele două tipuri de relatii, privind cel de-al treilea tip cu cea mai absolută indiferență.

Hrană, sănătate, bani, afaceri, constituie, de fapt, principalele preocupări ale „Animalului Intelectual” în mod gresit numit „Om”.

Asadar: este evident că atât corpul fizic cât și chestiunile lumii sunt exterioare față de noi însine.

Corpul Planetar (corpul fizic) uneori este bolnav, alteori sănătos și așa mai departe.

Credem întotdeauna că avem o oarecare cunoaștere în ceea ce privește corpul nostru fizic, dar în realitate, nici cei mai buni oameni de știință din lume nu știu multe despre corpul de carne și oase.

Fără îndoială, corpul fizic, datorită teribilei și complexe sale organizări, este cu siguranță cu mult dincolo de înțelegerea noastră.

În ceea ce privește al doilea tip de relație, suntem victime ale circumstanțelor; este lamentabil că încă nu am învățat să producem în mod conștient circumstanțe.

Sunt numeroși oamenii incapabili să se adapteze la nimic sau la nimeni, sau să aibă adevărat succes în viață.

Gândindu-ne la noi însine, din punctul de vedere al muncii esoterice Gnostice, este

urgent să cercetăm la care dintre aceste trei tipuri de relații suntem deficitari.

Se poate întâmpla cazul concret în care suntem greșit relaționați cu corpul fizic și din cauza acestui fapt suntem bolnavi.

Se poate întâmpla că suntem prost relaționați cu lumea exterioară și drept rezultat avem conflicte, probleme economice și sociale etc. etc. etc.

Se poate că suntem prost relaționați cu noi înșine și ca urmare suferim mult din lipsă de iluminare interioară.

Evident, dacă lampa din dormitorul nostru nu este conectată la instalația electrică, în odaia noastră va fi beznă.

Cei care suferă din lipsă de iluminare interioară, trebuie să-și conecteze mintea cu Centrii Superioare ai Ființei lor.

Incontestabil, avem nevoie să stabilim relații corecte nu doar cu Corpul nostru Planetar (corpul fizic) și cu lumea exterioară, ci și cu fiecare din părțile proprii noastre Ființe.

Bolnavii pesimisti, plictisiti de atâția medici și medicamente, deja nu mai doresc să se vindece; pacienții optimisti luptă pentru a trăi.

În Cazinoul din Monte Carlo, mulți milionari care și-au pierdut averea la joc, s-au sinucis. Milioane de mame sârmane lucrează pentru a-și întreține copiii.

Sunt nenumărați aspiranții deprimati care din lipsă de puteri psihice și de iluminare intimă au renunțat la munca esoterică asupra lor înșisi. Putini sunt cei care știu să profite de adversități.

În perioadele de tentativă implacabilă, deprimare și dezolare, persoana trebuie să recurgă la intima amintire de sine înșusi.

În străfundul fiecăruia dintre noi, se află TONANTZIN AZTECĂ, STELLA MARIS, ISIS EGIPTEANĂ, DUMNEZEUL MAMĂ, așteptându-ne pentru a ne vindeca inima îndurerată.

Când o persoană își provoacă siesi socul „Amintirii de Sine”, se produce realmente o schimbare miraculoasă în întreaga activitate a corpului, astfel încât celulele primesc un aliment diferit.

CAPITOLUL 24

CÂNTECUL PSIHOLGIC

Avenit momentul să reflectăm foarte serios asupra a ceea ce se numește „considerație internă”. Nu încapă nici cea mai mică îndoială cu privire la aspectul dezastruos al „auto-

consideratiei intime”; aceasta, pe lângă faptul de a hipnotiza constiinta, ne face să pierdem foarte multă energie.

Dacă o persoană nu ar comite eroarea de a se identifica atât de mult cu ea însăși, auto-consideratia interioară ar fi mai mult decât imposibilă.

Când cineva se identifică cu el însuși, se iubeste prea mult, simte milă față de sine însuși, se auto-consideră, gândește că întotdeauna s-a purtat foarte bine cu cutare, cutărică, cu sotia, cu copiii etc. și că nimeni nu l-a știut aprecia etc. În definitiv este un sfânt și toți ceilalți sunt niște ticăloși, niște escroci.

Una dintre formele cele mai obisnuite de auto-consideratie intimă este preocuparea pentru ceea ce pot gândi alții despre noi; poate presupun că nu suntem cinstiti, sinceri, demni de crezare, curajoși etc.

Cel mai curios în toate acestea este că ignorăm în mod lamentabil enorma pierdere de energie pe care acest tip de preocupări ne-o produce.

Multe atitudini ostile față de anumite persoane care nu ne-au făcut nici un rău, se datorează tocmai unor astfel de preocupări născute din auto-consideratia intimă.

În aceste circumstanțe, iubindu-se într-atât pe sine însuși, auto-considerându-se în acest mod, este clar că EUL, sau mai bine zis Eurile, în loc să dispară, se fortifică atunci în mod înspăimântător.

O persoană identificată cu ea însăși se înduioșează mult de propria sa situație și chiar îi vine să facă socoteli.

Asa se face că gândește că cutare, că cutărică, că prietenul, că prietena, că vecinul, că patronul, că amicul etc. etc. etc., nu au răsplătit-o cum se cuvenea în ciuda mai sus mentionatelor sale bunăvoințe, și îmbuteliată în aceasta, devine insuportabilă și plictisitoare pentru toată lumea.

Cu un astfel de individ, practic nu se poate vorbi, întrucât orice conversație este sigur că va ajunge la cărticica sa de socoteli și la atât de mult trâmbitatele sale suferințe.

Stă scris că în munca esoterică Gnostică, creșterea sufletească este posibilă numai prin iertarea celorlalți.

Dacă cineva trăiește clipă de clipă, în tot momentul, suferind pentru ceea ce alții îi datorează, pentru ceea ce i-au făcut, pentru amărăciunile pe care i le-au cauzat, mereu cu același cântec, nimic nu va putea crește în interiorul său.

Rugăciunea Domnului spune: „și ne iartă nouă greselile noastre, precum și noi iertăm greselilor noștri”.

Sentimentul că alții îi sunt datori, durerea pentru răutățile pe care alții i le-au cauzat etc., împiedică orice progres interior al Sufletului.

Iisus, Marele KABIR, a spus: „Împacă-te cu pârâsul tău degrabă, până esti cu el pe

drum, ca nu cumva pârâsul să tede pe mâna judecătorului, si judecătorul temnicerului, si să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei iesi de acolo până ce nu vei plăti cel din urmă bănut” (Matei 5:25-26).

Dacă alții ne datorează, si noi datorăm. Dacă cerem să ni se plătească până la ultimul dinar, trebuie să plătim înainte până la ultimul bănut.

Aceasta este „Legea Talionului”, „Ochi pentru ochi si dinte pentru dinte”, „Cerc vicios”, absurd.

Scuzele, completa satisfactie si umilintele pe care le cerem altora pentru răutățile pe care ni le-au făcut, sunt cerute, deopotrivă, de la noi, chiar dacă ne considerăm oi blânde.

A te supune unor legi inutile este absurd, este mai bine să te situezi sub noi influente.

Legea Milei este o influență mai elevată decât Legea omului violent: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

Este urgent, indispensabil si presant să ne plasăm în mod inteligent sub influentele minunate ale muncii esoterice Gnostice, să uităm că ceilalți ne datorează si să eliminăm din psihicul nostru orice formă de auto-consideratie.

Niciodată nu trebuie să admitem înăuntrul nostru sentimente de răzbunare, resentimente, emotii negative, anxietăți pentru răutățile care ni s-au făcut, violență, invidie, amintire neîncetată a datoriilor etc. etc.

Gnoza este destinată acelor aspiranti sinceri, care întradevăr vor să lucreze si să se schimbe.

Dacă observăm lumea, putem evidentia în mod direct că fiecare persoană își are propriul său cântec.

Fiecare își cântă propriul său cântec psihologic; vreau să mă refer în mod accentuat la acea problemă a povestilor psihologice; a simți că alții îi sunt datori, a se plânge, a se autoconsidera etc.

Uneori, lumea „își cântă propriul cântec, doar așa”, fără a i se da apă la moară, fără a fi îndemnată si alteori după câteva pahare cu vin...

Noi spunem că plictisitorul nostru cântec trebuie să fie eliminat; acesta ne face neputinciosi la nivel interior, ne fură multă energie.

În chestiuni de Psihologie Revolutionară, cel care cântă prea bine –nu ne referim la o voce frumoasă, nici la cântecul fizic– desigur, nu poate trece dincolo de sine însusi; rămâne în trecut...

O persoană împiedicată de cântece triste nu-si poate schimba Nivelul Fiintei; nu poate trece dincolo de ceea ce este.

Pentru a trece la un Nivel Superior al Fiintei, este necesar să încetezi să fii ceea ce esti; trebuie să nu mai fim ceea ce suntem.

Dacă noi continuăm să fim ceea ce suntem, nicicând nu vom putea trece la un Nivel Superior al Fiintei.

Pe terenul vietii practice se întâmplă lucruri neobisnuite. Foarte adesea, o persoană oarecare leagă prietenie cu alta doar pentru că îi este ușor să-i cânte cântecul său.

Din nenorocire, un astfel de tip de relații iau sfârșit când cântăretului i se cere să tacă, să schimbe discul, să vorbească despre altceva etc.

Atunci cântăretul, plin de resentiment, pleacă în căutarea unui nou prieten, a cuiva care să fie dispus să-l asculte pe o perioadă nedefinită.

Cântăretul cere înțelegere, pe cineva care să-l înțeleagă, ca și cum ar fi atât de ușor să înțelegi o altă persoană.

Pentru a înțelege o altă persoană este necesar să te înțelegi pe tine însuși. Din nenorocire, bunul cântăret crede că se înțelege pe el însuși.

Sunt mulți cântăreții decepționați, care cântă cântecul de a nu fi înțeles și visează la o lume minunată în care ei sunt figurile centrale.

Cu toate acestea nu toți cântăreții sunt publici, există și cei rezervați; nu-și cântă cântecul în mod direct, însă îl cântă în secret.

Sunt oameni care au lucrat mult, care au suferit prea mult, se simt decepționați, cred că viața le datorează tot ceea ce nicicând n-au fost capabili să obțină.

Ei resimt în general o tristete interioară, o senzație de monotonie și de plictiseală îngrozitoare, oboseală intimă sau frustrare în jurul cărora se strâng gândurile.

Indiscutabil, cântecele secrete ne împiedică să mergem pe drumul auto-realizării intime a Fiintei.

Din păcate, astfel de cântece interioare secrete trec neobservate de către noi însine, în afară de cazul când le observăm în mod intenționat.

În mod evident, orice observare de sine lasă să pătrundă lumina în noi însine, în profunzimile noastre intime.

Nici o schimbare interioară nu s-ar putea produce în psihicul nostru, fără a fi adusă în lumina observării de sine.

Este indispensabil să ne observăm pe noi însine când suntem singuri, la fel ca și atunci când suntem în relații cu lumea.

Când o persoană este singură, se prezintă „Euri” foarte diferite, gânduri foarte distincte, emoții negative etc.

Nu întotdeauna suntem într-o companie bună când suntem singuri. Este aproape normal, este foarte firesc, să fim într-o companie foarte proastă în deplină singurătate. „Eurile” cele mai negative și periculoase se prezintă când suntem singuri.

Dacă vrem să ne transformăm radical trebuie să ne sacrificăm propriile suferințe.
De multe ori ne exprimăm suferințele prin cântece articulate sau nearticulate.

CAPITOLUL 25

REÎNTOARCERE SI RECURENȚĂ

Un om este ceea ce e viața sa; dacă un om nu modifică nimic înăuntrul lui însuși, dacă nu-si transformă radical viața, dacă nu lucrează asupra lui însuși, își pierde timpul în mod mizerabil.

Moartea este reîntoarcerea la începutul însuși al vieții sale cu posibilitatea de a o repeta din nou.

Multe s-au spus în literatura Pseudo-Esoterică și Pseudo-Ocultistă despre tema vieților succesive, este mai bine să ne ocupăm de existențele succesive.

Viața fiecăruia dintre noi, cu toate perioadele sale, este mereu aceeași, repetându-se din existență în existență, de-a lungul nenumăratelor secole.

Incontestabil, continuăm în sământa descendenților noștri; aceasta e ceva ce este deja demonstrat.

Viața fiecăruia dintre noi, în particular, este un film viu pe care, când murim, îl ducem în eternitate.

Fiecare dintre noi își duce filmul său și îl aduce din nou pentru a-l proiecta iar pe ecranul unei noi existențe.

Repetarea dramelor, comediiilor și tragediilor este o axiomă fundamentală a Legii Recurenței.

În fiecare nouă existență se repetă totdeauna aceleași circumstanțe. Actorii acestor scene mereu repetate sunt acele persoane care trăiesc înăuntrul nostru, „Eurile”.

Dacă dezintegrăm acei actori, acele „Euri” care dau naștere scenelor care se repetă neconștient în viața noastră, atunci repetarea acelor circumstanțe ar fi mai mult decât imposibilă.

Evident, fără actori nu pot exista scene; acesta este un lucru indiscutabil, incontestabil.

În acest fel ne putem elibera de Legile Reînțarcerii și Recurenței; astfel putem deveni liberi cu adevărat.

Evident, fiecare dintre personajele (Eurile) pe care le purtăm în interiorul nostru, repetă din existență în existență același rol propriu; dacă îl dezintegrăm, dacă actorul moare, rolul se sfârșește.

Reflectând serios asupra Legii Recurenței sau a repetiției scenelor în fiecare Reîntoarcere, descoperim, prin autoobservare intimă, resorturile secrete ale acestei probleme.

Dacă în existența trecută, la vârsta de douăzeci și cinci (25) de ani, am avut o aventură amoroasă, este neîndoios că „Eul” acelui angajament o va căuta pe femeia visurilor sale, la vârsta de douăzeci și cinci de ani a noii existențe.

Dacă femeia în cauză avea atunci doar cincisprezece (15) ani, „Eul” acelei aventuri își va căuta iubitul în noua existență, exact la aceeași vârstă.

Se dovedește ușor de înțeles că cele două „Euri”, atât cel al lui, cât și cel al ei, se caută în mod telepatic și se reîntâlnesc, pentru a repeta iar aceeași aventură amoroasă din existența trecută.

Doi dusmani care s-au bătut pe viață și pe moarte în existența trecută, se vor căuta iarăși în noua existență pentru a repeta tragedia lor la vârsta corespunzătoare.

Dacă două persoane au avut un litigiu pentru bunuri imobile la vârsta de patruzeci (40) de ani în existența trecută, la aceeași vârstă, se vor căuta în mod telepatic în noua existență pentru a repeta același lucru.

Înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc multe persoane pline de angajamente; acest lucru e incontestabil.

Un hot cară în interiorul său o sleahtă de bandiți cu diverse angajamente delictuoase. Asasinul poartă înăuntrul său însuși un „club” de asasini, iar desfrânatul duce în psihicul său o „casă de rendez-vous”.

Ceea ce este grav în toate acestea e că intelectul ignoră existența unor astfel de persoane, sau „Euri”, înăuntrul nostru însine, și a unor astfel de angajamente care se îndeplinesc inevitabil.

Toate aceste angajamente ale Eurilor care sălăsluiesc înăuntrul nostru, au loc sub pragul rațiunii noastre.

Sunt fapte pe care le ignorăm, lucruri care ni se întâmplă, evenimente care se prelucrează în subconstient și inconstient.

Pe bună dreptate ni s-a spus că totul ni se întâmplă ca și când plouă sau când tună.

În realitate, avem iluzia că facem, dar nu facem nimic, ni se întâmplă, acest lucru este fatal, mecanic...

Personalitatea noastră este doar instrumentul diferitelor persoane (Euri), prin intermediul căruia una din aceste persoane (Euri), își îndeplinește angajamentele.

Sub pragul capacității noastre de cunoaștere se întâmplă multe lucruri, din păcate ignorăm ceea ce se întâmplă sub pragul bieteii noastre rațiunii.

Ne credem înțelepți, când cu adevărat nici măcar nu știm că nu știm. Suntem biete luntre

târâte de valurile năvalnice ale oceanului existentei.

A iesi din această nenorocire, din această inconstientă, din starea atât de lamentabilă în care ne aflăm, este posibil doar murind în noi însine...

Cum ne-am putea trezi, fără să murim mai întâi? Doar cu moartea survine noul! Dacă germeul nu moare, planta nu se naste.

Cine se trezeste cu adevărat, dobândește din acest motiv deplină obiectivitate a conștiinței sale, iluminare autentică, fericire...

CAPITOLUL 26

AUTO-CONȘTIINȚĂ INFANTILĂ

Ni s-a spus cu multă înțelepciune că avem nouăzeci și șapte la sută SUBCONȘTIINȚĂ și TREI LA SUTĂ CONȘTIINȚĂ.

Vorbind sincer și fără ocolisuri, vom spune că nouăzeci și șapte la sută din Esența pe care o purtăm în interiorul nostru, se găsește îmbuteliată, îngropată, închisă înăuntrul fiecăruia dintre Eurile care, în ansamblul lor, constituie „Eul Însuși”.

În mod evident, Esența sau Conștiința, cufundată în fiecare Eu, funcționează în virtutea propriei sale condiționări.

Orice Eu dezintegrat eliberează un procent determinat de Conștiință, emanciparea sau eliberarea Esenței sau Conștiinței ar fi imposibilă fără dezintegrarea fiecărui Eu.

Cu cât cantitatea de Euri dezintegrate este mai mare, cu atât Auto-Conștiința este mai mare.

Cu cât cantitatea de Euri dezintegrate este mai mică, cu atât procentajul de Conștiința trezită este mai mic.

Trezirea Conștiinței este posibilă numai dizolvând EUL, murind în sine însuși, aici și acum.

Incontestabil, atâta timp cât Esența sau Conștiința este îngropată în fiecare dintre Eurile pe care le căram în interiorul nostru, ea se afla adormită, în stare subconștientă.

Este urgent să transformăm subconștientul în conștient, iar acest lucru este posibil doar anihilând Eurile; murind în noi însine. Nu e posibil să ne trezim, fără să fim murit în prealabil în noi însine. Cei care încearcă mai întâi să se trezească pentru că apoi să moară, nu posedă o experiență reală a ceea ce afirmă, merg cu hotărâre pe drumul greselii.

Copiii nou-născuți sunt minunați, ei se bucură de autoconștiința deplină; sunt total

treziti.

Înăuntrul corpului copilului nou-născut se găsește reîntrupată Esența și lucrul acesta îi dă pruncului frumusețea sa. Nu vrem să spunem că suta la suta din Esența sau Conștiința este reîntrupată în noul-născut, doar acel trei la suta liber care în mod normal nu este cufundat în Euri.

Cu toate acestea, acel procentaj de Esență liberă, reîntrupat în organismul copiilor nou-născuți, le dă deplină autoconștiință, luciditate etc. Adulții îl privesc cu milă pe noul-născut, cred că pruncul este inconstient, dar se înseală amarnic. Noul-născut îl vede pe adult așa cum este în realitate, inconstient, crud, pervers etc.

Eurile nou-născutului se duc și vin, se rotesc în jurul leaganului, vor să intre în noul corp, însă datorită faptului că noul-născut încă nu și-a fabricat personalitatea, orice încercare a Eurilor de a intra în noul corp, se dovedește mai mult decât imposibilă. Uneori pruncii se înspăimântă văzându-le pe acele fantome sau Euri care se aproprie de leaganul lor, și atunci tipă, plâng, dar adulții nu înțeleg aceasta și presupun că bebelușul este bolnav sau că îi este foame sau sete; astfel e inconstiența adulților.

Pe măsura ce noua personalitate se formează, Eurile care vin din existențe anterioare, patrund puțin câte puțin în noul corp. Când deja totalitatea Eurilor s-a reîncorporat, apărăm în lume cu acea oribilă urâtenie interioară care ne caracterizează; atunci mergem peste tot ca niște somnambuli; mereu inconstienți, mereu perversi.

Când murim, trei lucruri merg în mormânt: 1) Corpul fizic; 2) Fondul vital organic; 3) Personalitatea.

Fondul vital, ca o fantomă se dezintegrează încetul cu încetul, în fața gropii sepulcrale, pe măsura ce corpul fizic se dezintegrează și el.

Personalitatea este subconștiința sau infraconștiința; intră și iese din mormânt de câteori vrea, se bucură când rudele îi duc flori, îi iubeste pe cei apropiați și se dizolvă foarte încet, până se transformă în praf cosmic.

Ceea ce continuă dincolo de mormânt este EGOUL, EUL pluralizat, Eul însuși, o gramadă de diavoli înăuntrul cărora se găsește cufundată Esența, Conștiința, care la timpul său și la ora sa se reîntoarce, se reîntrupează.

Se dovedește lamentabil că, fabricându-se noua personalitate a copilului, se reîncorporează și Eurile.

CAPITOLUL 27

Vamesul și fariseul

Reflectând puțin asupra diverselor circumstanțe ale vieții, merita osteneala să înțelegem în mod serios temeliile pe care ne bazăm.

O persoană se bazează pe poziția sa, alta pe banii săi, aceea pe prestigiu, alta pe trecutul său, cealaltă pe vreun titlu etc. etc. etc.

Cel mai curios este că toți, fie că suntem bogați sau cerșetori, avem nevoie de toți și trăim de pe urma tuturor, chiar dacă suntem plini de orgoliu și vanitate.

Să ne gândim pentru un moment la ceea ce ni se poate lua. Care ar fi soarta noastră într-o revoluție de sânge și de betii? Ce s-ar alege de temeliile pe care ne bazăm? Vai de noi, ne credem foarte puternici și suntem înspăimântător de slabi!

„Eul” care simte în el însuși temelia pe care ne bazăm, trebuie să fie dizolvat dacă într-adevăr aspirăm la autentică Fericire. Un astfel de „Eu” îi subestimează pe oameni, se simte mai bun decât toată lumea, mai perfect în toate, mai bogat, mai inteligent, mai expert în viața etc.

Se dovedește foarte oportun să cităm acum acea parabolă a lui Iisus, Marele KABIR, referitoare la cei doi oameni care se rugau. A fost spusă una care se încredeau în ei însși ca fiind corecți și-i desconsiderau pe ceilalți.

Iisus Cristosul a zis: „Doi oameni urcarea la Templu să se roage; unul era Fariseu și celălalt Vames. Fariseul, stând în picioare, se ruga în sine însuși astfel: Dumnezeuule, îți mulțumesc pentru că nu sunt ca și ceilalți oameni, hoti, nedrepti, adulteri, nici chiar ca acest Vames; postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuiele din toate câte câștig. Însă Vamesul, stând departe, nu voia nici ochii să-și ridice spre cer, ci își lovea pieptul spunând: "Dumnezeule, fii îngaduitor cu mine, pacatosul". Va zic că acesta a coborât la casa lui iertat, mai degrabă decât celălalt; întrucât oricine se înalță, va fi umilit; și cel care se umilește, va fi înaltat” (Luca 18:10-14).

A începe să ne dam seama de propria nimicnicie și mizerie în care ne aflăm, este absolut imposibil, până când există în noi acel concept al lui „Mai”. Exemple: eu sunt mai cinstit decât acela, mai înțelept decât cutare, mai virtuos decât cutarica, mai bogat, mai expert în lucrurile vieții, mai cast, mai conștiincios în îndatoririle mele etc. etc. etc. Nu este posibil să trecem prin urechea unui ac atâta timp cât suntem „bogați”, atâta timp cât în noi există acel complex al lui „Mai”.

„Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.” Acel fapt că școala mea este cea mai bună și că aceea a apropiatului meu nu e bună; acel fapt că Religia mea este unică adevărată și că toate celelalte sunt false și perverse; acel fapt că femeia lui cutare este o soție foarte proastă și că a mea este o sfântă; acel fapt că prietenul meu Robert este un betivan și că eu sunt un om foarte judicios și cumpătat etc. etc. etc., este cel care ne face să ne simțim bogați; motiv pentru care suntem cu toții „CAMILELE” din parabolă biblică în ceea ce privește munca esoterică.

Este urgent sa ne auto-observam moment de moment cu scopul de a cunoaste clar fundamentele pe care ne bazam.

Când cineva descopera acel lucru care îl ofenseaza cel mai mult la un moment dat; necazul pe care i l-au produs din cauza vreunui lucru; atunci descopera temeliile pe care se bazeaza la nivel psihologic.

Astfel de temelii constituie, potrivit Evangheliei Crestine, „nisipurile pe care si-a zidit casa”.

Este necesar sa notati cu luare-aminte cum si când i-ati dispretuit pe altii, simtindu-va superior poate datorita titlului sau pozitiei sociale sau a experientei dobândite sau a banilor etc. etc. etc.

Grav este ca o persoana sa se simta bogata, superioara lui cutare sau lui cutarica dintr-un motiv oarecare. Un astfel de om nu poate intra în Împaratia Cerurilor. Este bine sa descoperim în legatura cu ce ne simtim maguliti, în ce situatii este satisfacuta vanitatea noastra, acest lucru ne va arata fundamentele pe care ne bazam.

Cu toate acestea, un asemenea tip de observare nu trebuie sa fie o problema exclusiv teoretica, trebuie sa fim practici si sa ne observam cu luare-aminte, în mod direct, clipa declipa.

Când cineva începe sa înțeleaga propria sa mizerie si nimicnicie; când abandoneaza delirurile grandorii; când descopera negliobia atâtor titluri, onoruri si zadarnice superioritati asupra semenilor nostri, este semnul neechivoc al faptului ca deja începe sa se schimbe.

O persoana nu se poate schimba daca se cramponeaza de acela care spune: „casa Mea”, „banii Mei”, „bunurile Mele”, „slujba Mea”, „virtutile Mele”, „capacitatile Mele intelectuale”, „capacitatile Mele artistice”, „cunostintele Mele”, „prestigiul Meu” etc. etc.

Acest fapt de a ne crampona de „al Meu”, de „Mie”, este mai mult decât suficient pentru a ne împiedica sa recunoastem propria noastra nimicnicie si mizerie interioara.

Cineva se minuneaza în fata spectacolului unui incendiu sau al unui naufragiu; atunci oamenii disperati își iau, adesea, lucruri care stârnesc râsul; lucruri lipsite de importanta.

Bietii oameni!, se simt în acele lucruri, se bizuiesc pe fleacuri, se agata de ceea ce nu are nici cea mai mica importanta.

A se simti pe ei însisi prin intermediul lucrurilor exterioare, a se baza pe ele, echivaleaza cu a fi într-o stare de absoluta inconstienta.

Sentimentul „SEITATII” (FIINTA REALA), este posibil doar dizolvând toate acele „EURI” pe care le purtam în interiorul nostru; înainte de aceasta, un astfel de sentiment se dovedeste a fi mai mult decât imposibil.

Din pacate, adoratorii „EULUI” nu accepta aceasta; ei se cred Zei; cred ca poseda deja

acele „Corpuri Glorioase” despre care vorbise Pavel din Tars; ei presupun ca „EUL” este Divin si nimeni nu le poate scoate din cap asemenea absurditati. Nu stii ce sa faci cu astfel de oameni, li se explica si nu înțeleg; mereu cramponati de nisipurile pe care si-au zidit casa; mereu închisi în dogmele lor, în capriciile lor, în neroziile lor.

Daca acei oameni s-ar auto-observa serios, ar verifica prin ei însisi doctrina celor multipli; ar descoperi înăuntrul lor însisi toata acea multime de persoane sau „Euri” care traiesc în interiorul nostru.

Cum ar putea exista în noi sentimentul real al FIINTEI noastre adevarate, când acele „Euri” simt pentru noi, gândesc pentru noi?

A sosit ceasul sa stim ca suntem niste ticalosi deghizati cu tunica sfinteniei; lupi cu blana de oaie; canibali îmbracati cu costume de cavaleri, calai ascunsi în spatele semnului sacru al crucii etc.

Oricât de maiestuoși aparam înăuntrul templelor noastre, sau în aulele noastre de lumina si de armonie, oricât de senini si de blânzi ne vad semenii nostri, oricât de cuviosisi de umili parem, în adâncul psihicului nostru continua sa existe toate abjectiile infernului si toate monstruozițiile razboaielor.

În „Psihologie Revolutionara” ni se evidentiaza necesitatea unei transformari radicale si aceasta este posibila doar declarându-ne noua însine un razboi pe viata si pe moarte, nemilos si crud.

Desigur, noi toti nu valoram nimic, suntem fiecare dintre noi dizgratia pamântului, execrabilul.

Din fericire, Ioan Botezatorul ne-a învățat drumul secret: A MURI ÎN NOI ÎNSINE PRIN INTERMEDIUL DECAPITARII PSIHOLOGICE.

CAPITOLUL 30

Centrul de gravitatie permanent

Neexistând o adevarata individualitate, se dovedeste imposibil sa existe o continuitatea scopurilor. Daca nu exista individul psihologic, daca în fiecare dintre noi traiesc multe persoane, daca nu exista un subiect responsabil, ar fi absurd sa-i pretindem cuiva ocontinuitate a scopurilor. Stim bine ca înăuntrul unei persoane traiesc multe persoane, asadar, simtul deplin al responsabilitatii nu exista de fapt în noi.

Ceea ce un anumit Eu afirma la un moment dat, nu poate avea nici o seriozitate, datorita faptului concret ca oricare alt Eu poate afirma exact contrariul în orice alt moment.

Ceea ce e grav în toate acestea este ca multi oameni cred ca poseda simtul

responsabilitatii morale si se auto-înseala afirmând ca sunt mereu aceiasi.

Exista persoane care la un moment dat al existentei lor vin la studiile Gnostice, stralucesc prin forta nazuintei, se entuziasmeaza de munca esoterica si chiar jura sa-si consacre întreaga existenta acestor chestiuni. Indiscutabil, toti fratii miscarii noastre ajung chiar sa admire un astfel de entuziast. Nu poti decât sa simti o mare bucurie ascultând persoane de acest fel, atât de devotate si complet sincere.

Cu toate acestea, idila nu dureaza mult timp, într-o buna zi, din cauza unui motiv oarecare, justificat sau nejustificat, simplu sau complicat, persoana se retrage din Gnoza, atunci abandoneaza munca esoterica si pentru a repara nedreptatea, sau încercând sa se justifice pe ea însasi, se afiliaza la oricare alta organizatie mistica si crede ca acum merge mai bine.

Tot acel du-te vino, toata acea schimbare neîncetata de scoli, secte, religii, se datoreaza multimii de Euri care, în interiorul nostru, lupta între ele pentru propria suprematie.

Dat fiind faptul ca fiecare Eu poseda propriul sau criteriu, propria sa minte, propriile sale idei, este aproape normala aceasta schimbare de pareri, aceasta ratacire constanta din organizatie în organizatie, din ideal în ideal etc.

Subiectul în sine, nu este altceva decât o masina care imediat serveste drept vehicul atât unui Eu, cât si altuia.

Anumite Euri mistice se auto-înseala, dupa ce au abandonat o secta oarecare, se decid sa se creada Zei, stralucesc ca focurile de paie si în cele din urma dispar.

Exista persoane care se dedica pe moment muncii esoterice si apoi, în clipa în care alt Eu intervine, abandoneaza definitiv aceste studii si se lasa înghitite de viata.

Evident, daca cineva nu lupta împotriva vietii, aceasta îl devoreaza si sunt rari aspirantii care, într-adevar, nu se lasa înghititi de viata.

Existând înauntrul nostru o întreaga multiplicitate de Euri, centrul de gravitatie permanent nu poate exista.

Este aproape normal ca nu toti subiectii sa se auto-realizeze în mod intim. Stim bine ca autorealizarea intima a Fiintei pretinde o continuitate a scopurilor si, cum se face ca e foarte dificil sa gasesti pe cineva care sa aiba un centru de gravitatie permanent, atunci, nu este ciudat faptul ca sunt foarte rare persoanele care ajung la auto-realizarea interioara profunda. Normal este ca un om sa se entuziasmeze pentru munca esoterica si ca apoi sa o abandoneze; ciudat este ca un om sa nu abandoneze munca si sa-si atinga scopul.

Cu siguranta si în numele adevarului, afirmam ca Soarele face un experiment de laborator foarte complicat si teribil de dificil.

Înauntrul animalului intelectual, în mod gresit numit om, exista germeni care, dezvoltati corespunzator, pot sa ne transforme în oameni solari.

Totusi, este bine sa clarificam ca nu este sigur ca acei germeni se vor dezvolta, normal este ca ei sa degenereze si sa se piarda în mod lamentabil.

În orice caz, amintitii germeni, care trebuie sa ne preschimbe în oameni solari, au nevoie de un ambient adecvat, caci este bine stiut ca samânta nu germineaza într-un mediu sterp, se pierde.

Pentru ca samânta reala a omului, depozitata în glandele noastre sexuale, sa poata germina, este nevoie de o continuitate a scopurilor si un corp fizic normal.

Daca nu lucram asupra noastra însine, involuam si degeneram înspaimântator.

Experimentul pe care Soarele îl face în laboratorul naturii, cu siguranta, pe lângă faptul ca e dificil, a dat foarte putine rezultate.

A crea oameni solari este cu putinta numai când exista o adevarata cooperare în fiecare dintre noi. Nu este posibila crearea omului solar, daca nu stabilim mai întâi un centru de gravitatie permanent în interiorul nostru.

Cum am putea avea o continuitate a scopurilor daca nu stabilim în psihicul nostru centrul de gravitatie?

Orice rasa creata de Soare, desigur, nu are alt obiectiv în natura, decât cel de a servi intereselor acestei creatii si experimentului solar.

Daca Soarele esueaza în experimentul sau, își pierde orice interes pentru o astfel de rasa, iar aceasta, de fapt, ramâne condamната la distrugere si la involutie.

Fiecare dintre rasele ce au existat pe fata Pamântului a servit pentru experimentul solar. Din fiecare rasa Soarele a obtinut câteva victorii, recoltând mici grupuri de oameni solari.

Când o rasa si-a dat roadele sale, dispare în mod progresiv sau pierе în mod violent prin mari catastrofe.

Crearea oamenilor solari este posibila când o persoana lupta pentru a deveni independenta de fortele lunare. Fara nici o îndoiala ca toate acele Euri pe care le purtam în psihicul nostru sunt de tip exclusiv lunar.

Ar fi imposibil sa ne eliberam în vreun mod de forta lunara, daca în prealabil nu am stabili în noi un centru de gravitatie permanent.

Cum am putea dizolva totalitatea Eului pluralizat daca nu avem o continuitate a scopurilor? În ce mod am putea avea o continuitate a scopurilor, fara sa fi stabilit înainte, în psihicul nostru, un centru de gravitatie permanent?

Dat fiind faptul ca rasa actuala, în loc sa devina independenta de influenta lunara, a pierdut orice interes pentru inteligenta solara, incontestabil s-a condamnat singura la involutie si degenerare. Nu este posibil ca omul adevarat sa apara prin intermediul mecanicii evolutive.

Stim bine ca evolutia si sora sa geamana, involutia, sunt doar doua legi ce constituie axa mecanica a întregii naturi. Se evolueaza pâna la un anumit punct perfect definit si apoi vine procesul involutiv; oricarei înaltari îi urmeaza o coborâre si viceversa. Noi suntem exclusiv masini controlate de diverse Euri. Servim economiei naturii, nu avem o individualitate defnita.

Avem nevoie sa ne schimbam cu maxima urgenta cu scopul ca germenii omului sa-si dea roadele.

Doar lucrând asupra noastra însine cu o adevarata continuitate a scopurilor si cu simtul deplin al responsabilitatii morale, putem sa ne transformam în oameni solari.

Aceasta implica sa ne consacram totalitatea existentei muncii esoterice asupra noastra însine.

Aceia care au speranta sa ajunga la stadiul solar prin intermediul mecanicii evolutiei, se înseala pe ei însisi si se condamna, de fapt, la degenerarea involutiva.

În munca esoterica nu ne putem permite luxul versatilitatii; aceia care au idei nestatornice, aceia care astazi lucreaza asupra psihicului lor si mâine se lasa înghititi de viata, aceia care cauta subterfugii, justificari pentru a abandona munca esoterica, vor degenera si vor involua.

Unii amâna greseala, lasa totul pe ziua de mâine, pâna când își îmbunatatesc situatia economica, fara a tine seama ca experimentul solar este ceva foarte diferit de criteriul lor si de obisnuitele lor proiecte. Nu este atât de usor sa ne transformam în oameni solari, când purtam Luna în interiorul nostru. (Egoul este lunar.) Pamântul are doua Luni; a doua dintre acestea este numita Lilith si se afla putin mai departe decât Luna alba. Aceea este Luna neagra.

Fortele cele mai sinistre ale Egoului ajung la Pamânt dinspre Lilith si produc rezultate psihologice infraumane si bestiale. Crimele presei de scandal, asasinatele cele mai monstruoase ale istoriei, delictele cele mai nebanuite etc. etc. etc., se datoreaza undelor vibratorii ale lui Lilith.

În inter-relatie exista auto-descoperire si auto-revelatie. Cine renunta la convietuirea cu semenii sai, renunta deopotriva la auto-descoperire.

Orice incident al vietii, oricât de nesemnificativ ar parea, fara îndoiala, are drept cauza, în noi, un actor intim, un agregat psihic, un „Eu”.

Auto-descoperirea este posibila când ne gasim în stare de perceptie alerta, de alerta nouate.

„Eul” descoperit în flagrant delict, trebuie sa fie observat cu luare-aminte în creierul, inima si sexul nostru.

Un „Eu” oarecare de desfrâu ar putea sa se manifeste în inima ca iubire, în creier ca un ideal, însa îndreptându-ne atentia asupra centrului sexual, vom simti o anumita excitatie

bolnavicioasa inconfundabila.

Judecarea oricarui „Eu” trebuie sa fie definitiva. Trebuie sa-l asezam pe banca acuzatilor si sa-l judecam fara crutare. Orice subterfugiu, justificare, consideratie, trebuie sa fie eliminate, daca vrem cu adevarat sa devenim constienti de „Eul” pe care nazuim sa-l extirpam din psihicul nostru.

Executia este diferita; nu ar fi posibil sa executam un „Eu” oarecare, fara sa-l fi observat si judecat mai întâi. Rugaciunea în munca psihologica este fundamentala pentru disolutie. Avem nevoie de o putere superioara mintii daca într-adevar dorim sa dezintegram vreun „Eu”.

Mintea, prin ea însasi, nicicând nu ar putea dezintegra nici un „Eu”, aceasta este indiscutabil, incontestabil.

A te ruga înseamna a sta de vorba cu Dumnezeu. Noi trebuie sa apelam la Dumnezeul Mama în intimitatea noastra, daca într-adevar vrem sa dezintegram „Euri”; cine nu-si iubeste Mama, fiul ingrat, va esua în munca asupra lui însusi.

Fiecare dintre noi își are Mama sa Divina particulara individuala; ea, în sine însasi, este o parte a propriei noastre Fiinte, dar derivata. Toate popoarele de altadata l-au adorat pe „Dumnezeul Mama” în partea cea mai profunda a Fiintei noastre. Principiul feminin al Eternului este ISIS, MARIA, TONANTZIN, CIBELE, RHEA, ADONIA, INSOBERTA etc. etc.

Daca în lumea exclusiv fizica avem tata si mama, în partea cea mai adâncă a Fiintei noastre îi avem deopotriva pe Tatal nostru care se afla în secret si pe Divina noastra Mama KUNDALINI.

Exista atâtia Tati în Cer câti oameni pe pamânt. Dumnezeul Mama, în propria noastra intimitate, este aspectul feminin al Tatalui nostru care se afla în secret.

EL si EA sunt, desigur, cele doua parti superioare ale Fiintei noastre intime. Fara îndoiala EL si EA sunt însasi Fiinta noastra Reala, dincolo de „EUL” psihologiei.

EL se dedubleaza în EA si comanda, dirijeaza, instruieste. EA elimina elementele nedorite pe care le purtam în interiorul nostru, cu conditia unei munci continue asupra noastra însine.

Când vom fi murit radical, când toate elementele nedorite vor fi fost eliminate dupa multe munci constiente si suferinte voluntare, vom fuziona si ne vom integra cu „TATAL-MAMA”, atunci vom fi Zei teribil de Divini, dincolo de bine si de rau.

Mama noastra Divina particulara, individuala, prin intermediul puterilor sale înflacarate poate reduce la praf cosmic oricare dintre acele multe „Euri” care va fi fost observat si judecat în prealabil.

În nici un caz nu ar fi necesara o formula specifica pentru a ne ruga Mamei noastre Divine interioare. Trebuie sa fim foarte naturali si simpli adresându-ne EI. Copilul care

se adreseaza mamei sale, nu are nicicând formule speciale, spune ceea ce-i iese din inima si atâta tot. Nici un „Eu” nu se dizolva instantaneu; Divina noastra Mama trebuie sa lucreze si chiar sa sufere foarte mult înainte de a izbuti o anihilare a oricarui „Eu”.

Deveniti introvertiti, dirijati-va ruga spre interior, cautând-o înauntrul vostru pe Divina voastra Doamna si cu implorari sincere puteti sa-i vorbiti. Rugati-o sa dezintegreze acel „Eu” pe care îl veti fi observat si judecat în prealabil.

Simtul auto-observarii intime, pe masura ce se va dezvolta, va va permite sa verificati avansarea progresiva a muncii voastre. Înțelegerea si discernamântul sunt fundamentale; totusi, este nevoie de ceva în plus daca vrem într-adevar sa dezintegram „EUL ÎNSUSI”.

Mintea își poate oferi luxul de a eticheta orice defect, de a-l trece dintr-un compartiment în altul, de a-l expune, de a-l ascunde etc., însa nicicând nu l-ar putea descompune în mod fundamental. Este nevoie de o „putere speciala” superioara mintii, de o putere înflacarata, capabila sa prefaca în cenusa orice defect.

STELLA MARIS, Divina noastra Mama, are acea putere, poate pulveriza orice defect psihologic. Mama noastra Divina traieste în intimitatea noastra, dincolo de corp, de afecte si deminte. Ea este prin ea însasi o putere ignica superioara mintii.

Mama noastra Cosmica particulara, individuala, poseda Înțelepciune, Iubire si Putere. În ea exista perfectiune absoluta.

Bunele intentii si repetarea constanta a acestora, nu servesc la nimic, nu conduc la nimic. Nu ar servi la nimic sa repetam: „nu voi mai fi desfrânat”; Eurile lascivitatii oricum vor continua sa existe în adâncimea însasi a psihicului nostru. Nu ar servi la nimic sa repetam zilnic: „nu voi mai fi mânios”; Eurile mâniei vor continua sa existe în adâncul nostru psihologic. Nu ar servi la nimic sa spunem zilnic: „nu voi mai fi lacom”. Eurile lacomiei vor continua sa existe în diversele strafunduri ale psihicului nostru.

Nu ar servi la nimic sa ne retragem din lume si sa ne închidem într-o manastire sau sa traim într-o grotă; Eurile înauntrul nostru vor continua sa existe. Unii anahoreti care traiesc în pesteri, pe baza de discipline riguroase au ajuns la extazul sfinților si au fost dusi în ceruri, unde au vazut si au auzit lucruri care fiintelor umane nu le este dat sa le înțeleaga; totusi, Eurile au continuat sa existe în interiorul lor.

Incontestabil, Esenta poate sa scape din „Eu” pe baza de discipline riguroase si sa se bucure de extaz, însa dupa clipa de fericire, se reîntoarce în interiorul „Eului Însusi”. Cei care s-au obisnuit cu extazul, fara sa-si fi dizolvat „Egoul”, cred ca deja au atins eliberarea, se autoînseala crezându-se Maestri si chiar intra în Involutia scufundata. Niciodata nu ne-am pronunta împotriva încântării mistice, împotriva extazului si a fericirii Sufletului în absentă EGOULUI.

Vrem doar sa accentuam necesitatea de a dizolva „Eurile” pentru a obtine eliberarea finala.

Esenta oricarui anahoret disciplinat, obisnuita sa scape din „Eu”, repeta acea fapta eroica

dupa moartea corpului fizic, se bucura un timp de extaz si apoi revine ca Geniul lampii lui Aladin în interiorul sticlei, în Ego, în Eul Însusi.

Atunci nu-i mai ramâne altceva de facut decât sa se reîntoarca într-un nou corp fizic, cu scopul de a-si repeta viata pe scena existentei.

Multi mistici care s-au dezîncarnat în pesterile din Himalaia, în Asia Centrala, acum sunt persoane comune, obisnuite, în aceasta lume, în ciuda faptului ca adeptii lor înca îi adora si-i veneraza.

Orice încercare de eliberare, oricât de grandioasa ar fi, daca nu tine cont de necesitatea de a dizolva Ego-ul, este condamnata la esec.